

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

ke štědrovečerní večeři obvykle zasedáme s mnoha očekáváními. Kromě jiných je asi tím nejpodstatnějším zvědavost na to, s jakýmžto ohlasem setkají se naše dárky nejbližším. Myslím, že i děti raději obdarovávají, než jsou obdarovávány. Vyrábějí a obstarávají nenáročně jednoduché dárky plné lásky pro své rodiče a pak s napětím sledují jejich oči při rozbalování. Velmi podobné je to s námi, s lidmi, kteří pro Vás děláme divadlo. Využíváme veškeré své síly k tomu, abychom Vás plně zaujali. S úžasem sleduji herce při zkouškách, jak opakovaně a s plným emocionálním nasazením ve zkušebně plně kolegů ve svých rolích umírají tu láskou, jindy nenávistí, pláčou, či se smějí stokrát stejnému vtipu, jako by ho slyšeli poprvé. Pro své obecenstvo i pro sebe zároveň. Sobě pro pocit, že učinili vše, aby se jejich slova, pocity, výkon pěvecký či taneční v odpovídajícím hereckém zpracování stal pro diváka natolik fascinujícím, aby ten ztratil pojem o čase a nechal se strhnout silou obrazu, myšlenky, gesta, výkonu... Herec tak činí pro své čisté svědomí, pro radost ze své práce, které propadl celou svou vášní. Život herce se nikdy nepřestane podobat životu dítěte, které chodí do školy. Herec se po celý svůj život učí zpaměti kvanta textů, not, kroků, pocitů a premiérou jeho učení se a zkoušení nekončí, před každým dalším představením musí opět otevřít knihu a v konfrontaci s ní, nebo jen v myšlenkách si projít každou situaci, která ho ten který večer čeká. Herec, když jde domů, nepřestane pracovat. Připravuje se pro Vás, vybrušuje svůj dárek a plný očekávání se těší na to, až jej budete společně s ním rozbalovat. Podobné je to tak samozřejmě i s autorem, režisérem, scénografem, se všemi těmi, kteří se podílejí na divadelním představení. V napětí jsou i kolegové zvukaři, osvětlovači, technika a mnoho, mnoho dalších. Máloco na tomto světě se v aktuálním čase odehrává za účasti tolika živých lidí, jako je tomu v divadle. A v onom dobrém divadle, za které si nás dovolují považovat, je lhostejné, kdo se jak velkým výkonem podílí na úspěchu celku. Všichni jsou v jim danou chvíli účastní v plném nasazení.

Na Vánocích stejně jako na divadle je nádherné, že je trávíme s těmi, které máme rádi. Herci milují své publikum a to zase své herce. Nikdo přece nechodí do divadla proto, že by musel. Nikdo k tomu totiž není nucen. A tak, jako pod vánočním stromečkem dochází k rozbalování dárků, v divadle s napětím oba aktéři, herec i divák, s láskou sledují, jak jeden obdarovává a druhý je obdarováván. Jsou ve vzájemném napětí, každý sám o sobě a skrze zvláštní nerozpoznatelné a přesto existující vlnění i všichni dohromady.

Přeji Vám společně se všemi kolegy z Vašeho divadla nádherné prožití vánočních svátků, krásné a jedinečné zážitky při rozbalování dárků, ať to již budou ty Vaše, nebo ty pro Vás, a stejně tak Vám přeji obdobné zážitky i v tom Vašem – našem divadle. O nic jiného nám nejde. Krásné Vánoce u Vás i u nás.

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

137. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 11. 2008

Prosinec
2008
14. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

Hanácké železáry a pérovny, a.s.
Prostějov

plakátovací plochy

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
Kresba
Karola Cermak-Šimáková

Jan Dušek,
Veronika Žilková,
Pavla Vítězková

Stanislav Moša
a primátor města Brna Roman Onderka

Patrik Bořecký,
Erik Pardus,
Viktor Skála
a Zdeněk Černín

PREMIÉRA KOMEDIE KUMŠT 25. A 26. ŘÍJNA 2008

Zdeněk Černín,
Lukáš Hejlik,
Erik Pardus,
Viktor Skála
a Jan Dušek

Vlasta Duchoňová,
poslanec EP
RNDr. Petr Duchoň
a Stanislav Moša

Foto: Jelf Kratochvíl & Tino Kratochvíl

BLÁZNIVÁ HUDEBNÍ POHÁDKA

Štehruska a 7 trpaslíků

Hrají
Radka Coufalová
Svetlana Slovácová
Jan Apolenář
Milan Němec
Petr Štěpán
Rastislav Gajdoš
Robert Jícha
Aleš Slanina
Ladislav Kolář
Igor Ondříček
Jiří Mach
Dušan Vítězek
Ján Jackuliak
Jakub Uličník
Robert Musialek
Lukáš Viček
Jakub Przebinda
Jiří Ressler
Michal Matěj
Vojtěch Blahuta
Alan Novotný
a další

Na motivy pohádky
bratří Grimmů napsali
STANO SLOVÁK
JAN ŠOTKOVSKÝ
PETR ŠTĚPÁN

Hudba
Karel Cón

Režie
Stano Slovák

RADKA COUFALOVÁ. Sólistka muzikálového souboru. Studium muzikálového herectví na JAMU ukončila v r. 2001, od 1. 6. 2001 v Městském divadle Brno. V roce 2007 získala prestižní Cenu Thálie za ztvárnění Vypravěčky v muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*. Můžete ji vidět na naší scéně v rolích: Čert – Jánošík aneb *Na skle malované*, Amy – Charleyova teta, Helena – *Sny svatojánských nocí*, Sukie – *Čarodějky z Eastwicku*, Hodl – Šumař na střeše, Soulgirl I – *Jesus Christ Superstar*, Vypravěčka – *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, Eržika – *Koločava*, Denisa de Flavigny – *Mam'zelle Nitouche*, Sněhurka – *Sněhurka a sedm trpaslíků (Sněhurka a sedmTET)*, Lena Paulová, tanečnice – *Peklo*. Na snímku jefa Kratochvíla v kostýmu Denisy de Flavigny z operety *Mam'zelle Nitouche*, interiér záměčku Mitrovských.

Premiera 3. prosince 2004
Derniéra 15. listopadu 2008

Stanislav Moša
Zdenek Merta

ZAHRADA DIVŮ

Režie: Stanislav Moša

Rudolf Vévoda:
Krák

Už jsou tu Kamarádi
Severští otužilci
Přilétli v hejnu
S prvním jiným

Mí černí elegáni
S velkými zobany
Zabydlili krajinu
Šelestnými nálety

Hned zima je veselejší
Hemžením na sněhu
Leskem křídel
A hrdelným krák

Psaní je vznešená, nádherná služba. Můžete být chudý jako kostelní myš, ale když napíšete povídku nebo báseň, cítíte se krásně. Víte, že jste baron nebo princ, ale přitom jste služebník. Sloužíte dvěma pánům. Jeden je vaše povídka, druhý je čtenář.

Arnošt Lustig (nar. 21. prosince 1926 v Praze) český spisovatel a publicista světového významu, autor celé řady děl s tématem holocaustu.

Lukáš Hejlík,
Viktor Skála

Lukáš Hejlík,
Erik Pardus

Režie: Zdeněk Černín
Premiéra 25. - 26. října 2008

Yasmina

KU!

Viktor Skála,
Erik Pardus

Viktor Skála,
Patrik Bořecký,
Erik Pardus

Hrají: Erik Pardus,
Viktor Skála,
Lukáš Hejlík,
Patrik Bořecký

Viktor Skála

Erik Pardus

U ŠÁLKU KÁVY S S JANEM TROJANEM ZORA JANDOVÁ

Její nejnovější rolí v našem divadle je Eva von Steinbergová v muzikálu Peklo autorů Stanislava Moši a jejího manžela Zdenka Merty. „Já bych se rozhodně nestřílela. A pokud bych se někdy sebevraždila, nepoužiju divadelní pistoli. Ženské se spíše tráví,“ prohlásila se smíchem u kávy, když jsem ji požádal o charakteristiku této postavy. Diváci Městského divadla Brno znají Zoru Jandovou jako Polymnii ve Snech svatojánských nocí, jako Ráchel v inscenaci Svět plný andělů, skvělá byla v roli Staré cikánky v operetce Ferdinand, kd'E ste? nebo jako Matka v Babylonu.

Jen připomínám, že temperamentní a charismatická Zora Jandová není jen zpěvačkou a herečkou, absolventkou DAMU, nýbrž též textařkou, skladatelkou, moderátorkou, sportovkyní a k tomu studentkou. Na mistrovství světa v čínském bojovém umění tai či v roce 2001 skončila sedmá jako nejlepší Evropanka. Tai či doporučuje každému, kdo chce být zdravý. Má před státnicemi na Vysoké škole tělesné výchovy a sportu Palestra, je doktorandkou na Univerzitě Konstantina Filozofa v Nitře. Ve středu 26. listopadu oslavila na Hudební scéně galakonzertem své zářijové padesátiny, vypadá však o hodně mladší. Není to lichočka, je to fakt. Ráda a pěkně mluví o svých šikovných dcerách Viktorce (17) a Esterce (6). I o manželovi: „Mám kliku, že mám Zdenka, umíme si vyhovět, vytváříme si dobré zázemí.“ Upijím kávu a hned se ptám:

Když váš manžel píše hudbu třeba právě k Peklu, koukáte mu někdy přes rameno?

Poslouchám ho přes podlahu, protože můj ateliér je nad jeho pracovnou. Takže poznám, jestli je to hezká hudba, nebo dokonce i krásná, tentokrát byla úžasná.

Pan ředitel a režisér Pekla Moša říká, že role o-bou sester psal na tělo Radce Coufalové a Haně Holišové. Psal manžel hudbu k textu Evy von Steinbergové alespoň trochu pro vás?

Když píše Zdenek něco pro mě, většinou si řeknu, co kde potřebuji. Hodně zjednodušeně, s velkou nadsázkou, možná do uvozovek: nahore, dole, potichu, nahlas, pomalu, rychle. Ale protože Zdenek už mě za ta léta hodně a dobře zná, dokáže mi složit písničku vysloveně na tělo a to je prima. Vždycky mě beztak necím překvapí a myslím, že i já jeho. Je to spíš takovou naší zábavou, že máme pořád chuť se nějak vzájemně překvapovat.

Postavu Steinbergové alternujete s Alenou Antalovou, obě jste výrazné osobnosti. Ptám se za diváky, neznalé divadelního provozu: Měly jste možnost komunikovat v době zkoušek, říkat si, co je na té roli dobré, co náročné, nebo jedna druhou na jevišti vidíte až po nastudování?

Samozřejmě jsme roli s Alenkou vykomunikovaly. Zdenek nemůže napsat písničku pro mě s tím, že by se někdo dorovnával. Jako skladatel samozřejmě věděl, že to bude zpívat i Alenka, se kterou jsme alternovaly v tomto divadle čtyřikrát. Ví už tedy, že já stačím na to, co ona umí odehrát a odpívat a že ona stačí na to, co zvládnú já. Alenka měla o trochu více zkoušek, takže mně spíše fekla, odkud kam se jde a kde si mám nechat rekvizitu. Je naprosto skvostná kolegyně, nenechá mě ve štychu.

Není von Steinbergová pro vás příliš smutná role? Zastřelíte se kvůli manželově milence...

Já bych se rozhodně nestřílela. Ale ta role je velmi veselá, protože pro mě je to pěkný úkol. Trvá jen krátce, takže se člověk nenadře a přesto slízne smetánku. Nicméně si myslím, že role malého rozsahu, které jsem tu hrála předtím, rozdíraly duši méně. Anebo byly tak ohromné, že člověk skoro neslezl z jeviště a to zase si herec nestačí neuvědomovat nějaké emoce. Dnes (25. října - pozn. Dokořanu) hraji poprvé, mám předpremiéru, takže ještě nedokážu posoudit, jak se v takové roli budu cítit.

Jak von Steinbergová a vůbec Peklo vstoupily do vašeho soukromí?

Řekla bych, že tato role vznikla hodně korespondenčně mezi mnou a Zdenkem, protože Zdenek byl skoro dva měsíce tady v Brně a stal se takovým hostujícím tatínkem v naší domácnosti. Každý máme nějaké peklo - pro nás bylo peklem zkoordinovat setkávání. Se Zdenkem jsem se viděla častěji, přijel třeba v noci, ale to už Esterka spala. My dospěli jsme stačili za pochodu vyřešit spoustu věcí, nebo jsme jeli na koncert a po cestě v autě jsme si toho mohli spoustu říct. Takže jsme to někdy řešili tak, že jsme s Esterkou přijely sem do Brna třeba jen na chvilíčku, aby se s tátou alespoň trochu viděli. Vyšla mi ohromně vstříc i paní učitelka ve škole. My dospěli si všechno dokážeme vysvětlit, vydržet, ale tento typ inscenace je hodně zátěžový na rodinnou pohodu. Myslím, že jsme to přesto zvládli docela bravurně. Starší dcera odpoutávala pozornost Esterky od jakéhokoliv smutku.

Co pro vás znamená Městské divadlo Brno? Mluvíte o něm jako o svém domovském divadle.

Jsem tady skoro už 18 let hostem. Vím to naprosto přesně, počítáme to od mého těhotenství, kdy jsem čekala naši starší, které teď v lednu bude 18 let. A Zdenek akorát dělal Sny svatojanských nocí. Je to opravdu kus života. Mám tady blízké kamarády, s odstupem sleduji, jak soubor s úkoly ohromně vyžívá. Nic pro něj není problém, je připraven na jakýkoli žánr. V rozhovorech, které jsem za těch pár let poskytla, je jasné, jak toto divadlo vnímám. Nechtěla bych se opakovat, myslím, že je to v naší republice jednoznačně nejlepší divadlo. Nejen pro tu všestrannost. Jsou tady špičkoví činoherci, kteří zároveň špičkově zvládají muzikál, tanec, a to je výjimečné. Začíná to osobností ředitele Moší, který si vždycky vybírá skvělé spolupracovníky, nejen autory, čímž nemyslím jen svého muže. Je to už od divadelního zázemí. Oblékačky, vlásenkářky, zvukaři, osvětlovači. Na to, že je tohle divadlo už obrovská mašina, má pořád lidské rozměry a to je to, co mě na něm baví.

Jak jste se dostala do Nitry k oboru Masmediální komunikace a reklama?

K doktorandskému studiu v Nitře jsem se dostala přes studium na Vysoké škole tělesné výchovy

a sportu Palestra, kde mají naprosto špičkové kantory. Měli jsme marketing a management a ekonomiku, což tehdy byly pro mě obory naprosto vzdálené, já jsem začala kvůli anatomii a psychologii. A najednou jsem zjistila, že mě to ohromně začalo zajímat, bavít, strhlí mě pedagogové. Zjistila jsem, že mohu studovat marketing ještě hlouběji a na základě doporučení jednoho profesora z Palestry jsem udělala zkoušky na doktorandské studium. Asi z třiceti lidí nás vzali pět. Nebylo to úplně levou zadní.

NENAHRADITELNÍ

Použijete nabyté vědomosti ve své kumštýřské práci?

Každý se prodáváme v téhle branži. Člověk musí vědět, kde jsou hranice, aby to nebylo podbízení se. Ale budou vám veškerý talent i schopnosti úplně na houby, když je nebudete umět uplatnit, nebo se nedokážete takzvaně dobře prodat. Takže samozřejmě, pomáhá mi to, naučila jsem se i nějaké nové figle, které asi zřejmě budu využívat.

Radíte také hokejistům pražské Slavie. Kdo vás přivedl tam?

Mne učila na Palestře atletiku Helenka Fuchsová, naše přední atletka, olympionička, a její metody mě natolik zaujaly, že jsem ji chtěla vidět při práci ještě s jinými profiky. Původně jsem si myslela, že se budu jen hodinou u kafe koukat, co dělá s těma klukama ze Slavie, a najednou mně volá, že mě chce trenér Vláda Růžička na celé soustředění hokejistů. A tam už najednou byla normální regulérní práce, po roce jsme to zopakovali a teď jsem obden, minimálně v den zápasu s hokejisty. Mám to v rámci praxe do školy, je to pro mne skutečně dobrý vzorek. Najednou jsem našla nějaké cesty, které využívám a jsem nápomocna ještě někomu jinému.

Promiňte, co hokejistům vlastně radíte?

Radím z pozice své nové profese, kterou teď kon-

V muzikálu Babylon, režie: Stanislav Moša

*Se Zdeňkem Junákem
v muzikálu **Bastard**,
režie: Stanislav Moša*

čím, to je kondiční a sportovní specialista. Pomáhám s různými regeneračními technikami. Věnuji se totiž relaxačním meditačním technikám a myslím, že za dva roky jsme se dostatečně „uchočili“, máme k sobě důvěru, takže už jim pomáhám dostat se do lepší fyzické i psychické kondice. V tomto sportu je to důležité, zvláště když je člověk dlouho navrchu - po včerejším zápase jsme spadli na druhé místo, takže nemám moc dobrou náladu (Slavia prohrála 24. října s Vítkovicemi 3:4 - pozn. Dokořán). Ale samozřejmě jedna prohra nedělá celkový výsledek (smích).

Původně jsem se chtěl potbucle zeptat, jestli víte, jak si stojí Slavia v tabulce extraligy, ale teď poznávám, že o hokeji víte víc než kdekerý chlap!

Tabulku znám! Prosim vás, já už poznám i ofsajd a zakázané uvolnění. Jenže Esterka mě předběhla, ta ovládá všechna gesta rozhodčího. Co já bych považovala za krosček, ona už ví, že je to něco jiného. Mě spíše baví, že hokej má s divadlem hodně společného. Přelévá se tam nějakým způsobem úplně hmatatelná energie a hodně to souvisí s bojovým uměním. V momentu, kdy tým pochopí, že se dá hrát zápas i jako bojové umění, ne jen jako hokej pouhý prostý obecný polní - v tom jsou ohromné rezervy. Jestliže trenéři tohle cítí, ať už jsou natolik ta-

lentovaní, nebo vzdělání, rozhodně mají šanci dostat se s takovým vedením týmu dál. Někdy, řekla bych, se intelektuální branže nebo lidé ze šoubyznysu koukají na sportovce trochu s despektem. Třeba nejsou sečtělí, i když ne zdaleka všichni, mají také úplně jiný druh uvážování, jiný druh energie. Ale je to obcerstvující čas od času jít se do této lázně vykoupat.

Doporučujete tai či taky hercům a zpěvákům?

Samozřejmě. Doporučuji tai či leckomu, ale záleží na tom, jaký je to styl, jaká sestava se cvičí a kdo to učí. Protože už vím, jak moc může ublížit špatně vedená hodina - a je jedno, jestli tai či nebo aerobiku anebo je to jen hodina s trenérem. Spíše jde o to, aby lidé hodně zjistili o svém těle, svoje nedostatky a pak se pustili do pohybové aktivity, která je úměrná jejich fyzické i psychické kondici.

Kolik času jste věnovala studiu tai či a kolik nyní?

Dělám to už asi třináctý rok. Před mistrovstvím světa jsem trénovala až deset hodin denně.

Na koho kromě vás se můžeme těšit při vašem listopadovém koncertu v našem divadle?

Se mnou vystoupí Yellow Sisters a All X, jsou to kamarádi, pobyt na jevišti s nimi je prima. Bude natáčet Česká televize, koncert zopakujeme 5. ledna v pražském Divadle Komedie. Bude to bilanční a průřezový koncert k mým kulatinám, písničky, které zpívám se Zdeňkem už 20 let, ale i nové.

Bojíte se pavouků?

Vztah k pavoukům mám přátelský. Určitě však nebudu mít doma sklípky, to není typ chlupatého mazlíčka, který je mi zrovna blízky. Měli jsme takového velkého pékného pavouka, kterého jsme krmlili, a když jsme mu náhodou hodili kus syra do jeho sítě a on se k tomu rozběhl a zjistil, že to není moucha, strašně naštvané to ze sítě vyhodil. Já vůbec miluji zvířata a přírodu a taky o ní hodně vím. Byla jsem pyšná na situaci, kdy kamarád starší dcery přišel hrdě ukázat svou sbírku motýlů a já jsem jich k jeho překvapení spoustu znala. Můj prastrýc, bratr mého dědečka, zakládal pražskou zoologickou zahradu, někdo tu zvířecí geny asi zdědil, Viktorka možná začne studovat přírodovědu. I kdyby dělala něco velmi vzdáleného tomu, co děláme se Zdeňkem, nevádi nám to.

Foto: Jef Kratochvil, Tino Kratochvil

*Se Svatlanou Slovákovou
a Martinem Havelkou
v muzikálu **Peklo**,
režie: Stanislav Moša*

ALEXEJ NOVÁČEK

Jste přísným šéfem? Mají z vás vítr lidí v Teplárnách Brno, jejichž jste generálním ředitelem a místopředsedou představenstva?

Na to byste se měl zeptat mých kolegů a podřízených. Nemyslím si o sobě, že jsem nadřizený, ze kterého si kolegové a podřízení dělají legraci. Zastávám názor, že veškerá demokracie a podobné věci musí končit na hranici fabriky, společnosti, když jezdíte do provozu. A zvlášť v našem oboru. Tady musí existovat pořádek a disciplína. My energetici jsme zodpovědní za to, že se vám žárovka rozsvítí kdykoli v noci vstanete, že vám hřeje radiátor i při venkovních minus třeba patnácti stupních bez ohledu na naše technologické problémy, jestli máme dostatek paliva.

Promiňte, že se na to ptám hned z kraje našeho rozhovoru. Proč je v Brně tak drahé teplo? Snad právě nejdražší v republice. Připomeňme, že zajišťujete teplo zhruba pro 60 procent obyvatel našeho města.

Drahé teplo... Nazval bych to never ending story, která se táhne od mého nástupu do Tepláren Brno 1. září 1999, ale nechtěl bych to spojovat s tím, že drahé teplo souvisí přímo se mnou. Drahé bylo i předtím a bude i v budoucnu. Musíme si uvědomit jednu věc - energie jako celek nikdy nebudou levné. Jejich cena bude odpovídat jejich dostupnosti, kvalitě a tomu, v jakém množství jsou a budou užívány. Ano, cena tepla v Brně je o něco vyšší ve srovnání s jinými městy. Primární důvod je v tom, že základním palivem, z kterého se teplo v Brně vyrábí, je zemní plyn.

Zatímco v převážné většině měst a řekl bych, že ve všech velkých městských aglomeracích, ve všech velkých soustavách centrálního zásobování teplem se jako základní palivo používá hnědé uhlí. Jen pro jednoduché srovnání: Jeden gigajoule tepla v hnědém uhlí stojí teď něco mezi 40 a 50 korunami, zatímco jeden gigajoule tepla v plynu se pohybuje kolem 310 korun. Je to minimálně šestinásobně vyšší

HOST DO DOMU

hodnota. A konečná cena tepla se neliší šestinásobně, rozdíl je mnohem nižší.

Ale v Brně se přece také kdysi vyrábělo teplo z hnědého uhlí, není-li pravda?

V teplárně na Špitálce téměř v centru města byla technologická zařízení na spalování hnědého uhlí. Po velkém neštěstí v roce 1975 centrální orgány rozhodly o záměně původního základního paliva pro výrobu tepla a pro zásobování teplem z plynu. Je to samozřejmě kompenzováno podstatně nižší ekologickou zátěží. V Brně není největším znečišťovatelem ovzduší průmysl, nýbrž automobilová doprava.

Nebudeme dělat žádné oslí můstky mezi Teplárnami Brno a Městským divadlem Brno, když souvislost je zcela jednoduchá. V divadle je teplo od vás. A pokud vim, jste také dobrým

sponzorem nejen tohoto věhlasného domu. Koho vlastně ještě teplárny sponzorují?

Sponzorování vychází historicky od předchozích majitelů. (Dovolte poznámku Dokořánu: Ještě v roce 1997 před vaším nástupem byla majoritním vlastníkem anglická firma Eastern Generation Ltd., která v roce 1999 převedla svůj majoritní podíl na Eastern Group European Investments Ltd. A koncem toho roku změnila tato společnost název na TXU Czech Investmens Limited. Dalšími převody bychom příliš zatěžovali, jen připomeňme, že na podzim 2004 získaly majoritní podíl Tepelné zásobování Brno, a.s., a také Teplárny Brno a obě byly začleněny do skupiny společností ovládaných statutárním městem Brnem. Loni radnice obě teplárenské společnosti sloučila do nástupnické společnosti Teplárny Brno.) Vždy byly sponzorovány všeobecně prospěšné instituce. Uzavřeli jsme již před lety sponzorské smlouvy se všemi brněnskými nemocnicemi, včetně obou fakultních, vojenských i úrazové. Pravidelně sponzorujeme školství, například Vysoké učení technické i další univerzity. Podporujeme některé akce, které pořádají naši největší odběratelé tepla - městské části. Mezi adresáty nemalých částek sponzoringu patří různé ústavy, připomenu jen Kociánku v Králově Poli. Je toho víc. Jsme rádi, že i Městskému divadlu Brno přispíváme, aby mohlo vykonávat svoji činnost.

Tak tedy, jaký je váš vztah k divadlu?

Je to taková životopisná otázka. Vztah k divadlu mám kladný (smích). Musím říci, že už za mých raných studentských let v Příbrami, kde jsem studoval SVVŠ,

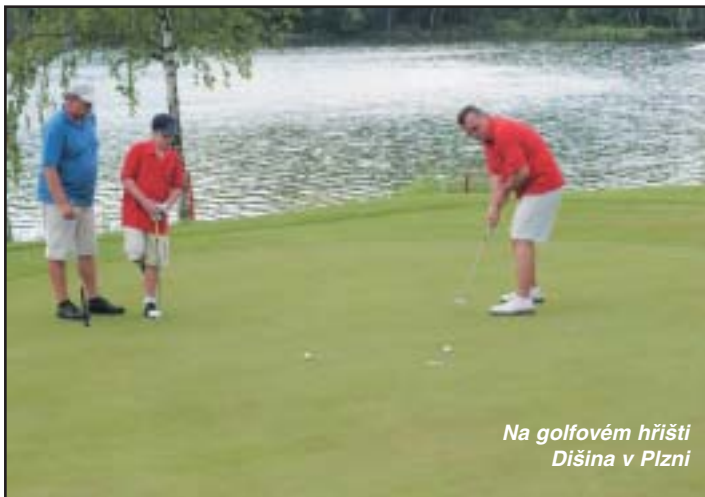
bylo velice kvalitní divadlo, skutečně na vysoké úrovni. A my studenti jsme často dělali v některých hrách kompars. Takže už tehdy jsem vstoupil na prkna, která pro mě znamenala svět. Zaplať pámbu, že jsem na nich nezůstal, protože by můj přínos pro divadlo nebyl až tak velký jako přínos pro jiné činnosti, pro které jsem se potom rozhodl. Městské divadlo Brno jsem objevil brzy po svém příchodu z Ostravy do Brna a začal jsem je pravidelně navštěvovat. Zúčastňuji se všech premiér. Po mém nástupu do funkce generálního ředitele jsem se dostal ve vztahu k divadlu do dvojí role. Jako šéf dodavatele tepla a jako divák. Úroveň a kvalitu Městského divadla můžu dokumentovat na svých kamarádech. Jsou po celé republice a kdykoli je pozvu na nějaké představení do Brna, neváhají přijet.

Máte některé oblíbené herečky a herce?

Je to tak široké spektrum, že kdybych někoho jmenoval, určitě bych na někoho zapomněl a on by si to nezasloužil. Oceňuji, že se řediteli Stanislavu Mošovi daří vybírat skutečně ty nejlepší a také to, že na domácí divadelní scénu přinesl nový fenomén - zahraniční herce, které je schopen vybírat a angažovat. Propojuje českou kulturu se zahraniční, dostanou se k nám nové trendy, slyšíme nové hlasy, rozšiřuje to repertoár a možnosti naší divadelní scény.

Co byste dělal, kdyby vás bulvární tisk spojil, a niž by to byla pravda, s některou mladou herečkou MDB?

Tak na to bych byl hodně pyšný! Jako každý chlap! (smích). A když to není pravda, tak to ani není třeba vysvětlovat. Ostatně bulvární tisk čtu přibližně jednou

*Na golfovém hřišti
Dišina v Plzni*

za měsíc, když třeba v neděli už nedostanu sobotní vydání novin. Koupím bulvár, jen abych si přečetl, jestli je něco nového.

Odešel jste někdy v průběhu představení z nějakého divadla?

Ne, to se mně ještě nestalo a doufám, že ani nestane.

Rád hrajete golf. Na jaké úrovni a kolik času vám na něj zbývá?

Hraji golf rád, ale nemám možnost hrát, jak dlouho by se mně to líbilo. Golf je sezónní sport, takže se snažím v zimní dovolené vyrážet do teplejších krajín a zahrát si golf i tam. Na rozdíl od mnoha jiných považují golf za sport. Je naprosto přirozený, člověk při golfu chodí, přitom je to sport fyzicky náročný, namáhavý. Umožňuje udržovat se v dobré kondici, musíte jej ovšem pěstovat pravidelně. Nejsem golfista, který by se honil za nejnižším handicapem. I když ne nadarmo je mezi hráči golfu takové pořekadlo, že handicap nižší než 20 odpovídá počtu dnů, které hráč stráví v práci za měsíc. Takže má-li někdo handicap jen 15, dalo by se z toho odvodit, že stráví v práci jen 15 pracovních dnů, zbytek na golfu. Ale to taky není úplně pravda. Já hraji golf pro radost, proto, že se dostanu do přírody, krásného prostředí, hraji s přáteli i s obchodními partnery.

Je to skutečně hra jen pro vyšší vrstvu, nebo je dostupná, řekněme, i pro bohatnoucí střední vrstvu?

Je to jeden z přetrvávajících mýtů z minula, že golf je výsadou horní vrstvy. To už není pravda. Když porovnáte vybavení pro golfisty a pro hokejisty, tak hokejista zaplatí až trojnásobek proti golfistovi. V současné době má Česká republika, myslím, kolem 40 000 aktivních hráčů golfu. Tento sport se začíná dostávat na přední místa žebříčku klasických sportů, které jsou uznávány pro nejširší veřejnost. Golf se rozšiřuje, přibývá hřišť. A tím se taky z golfu stává postupně jeden z nejoblíbenějších sportů. Přitahuje mládež, v Golf klubu Brno Kaskáda v Jinačovicích máme zhruba z 1300 členů už několik mládežnických družstev. A golf také vychovává k čestné hře. Má na to, aby se stal jedním z nejmasovějších sportů v zemi.

Jak strávíte silvestra?

Tam, kde bydlím, to znamená doma v Modřicích. Budeme s manželkou, možná že u nás bude i někdo z rodiny, rozhodně přijedou děcka, budeme trávit v kruhu rodinném. I když existuje druhá eventualita - v posledních letech jsem strávil silvestra v Městském divadle Brno a není vyloučeno, že to letos nezopakujeme.

Jste iniciátorem zdejších představení pro Teplárny. Jak to začalo?

Poprvé jsme měli trošku problém s obsazením činoherní scény, teď máme větší problém, aby se dostalo na všechny v Hudební scéně. Po mém příchodu do tepláren jsme si s kolegy sedli a plánovali, co pro zaměstnance uděláme v oblasti kultury. Kdysi se totiž v energetice slavil Den horníků, já považuji za dobrou věc hlásit se k nějaké odbornosti, profesi, být na ni hrdý. A vymysleli jsme, že zkusíme zakoupit jedno divadelní představení, pak objednáme pohostění, aby si lidi ve svátečním prostředí popovídali, aby se viděli v pěkných šatech a ne jen v montérkách.

Osvědčilo se to, zájem rok od roku roste. Ani nevím, jestli těch představení bylo už pět nebo šest. A budou další. Zájem je opravdu obrovský.

Vedete ke kumštu i své děti?

Nejsem umělec, abych vedl děti ke konkrétnímu druhu kumštu. Je to otázka celé výchovy. Je to i literatura. Nicméně na rozdíl od mnoha jiných příslušníků mladé generace, kteří nečtou hodnotnou literaturu a ani se neumí vyjadřovat, byly naše děti vychovávány v prostředí, kde se těmto věcem věnovala velká pozornost. Obě děti pracují v Praze, dcera je už vdaná. Pokud jim nabídnou možnost jít do divadla v Brně, skočí do auta a přijedou.

Nechtěl jste někdy s funkcí generálního ředitele praštit, i když je dobře placená?

Stokrát. Stokrát a v poslední době možná častěji než předtím, ale pak jsem se vždycky vrátil, uvědomil jsem si, že bych to vlastně bavil a že si myslím, že to umím a že se něčím žít přece jen musím. Takže takové ty pocity beznaděje, že se celý resort řídí jiným směrem, než by se měl řídit, mě vždycky přešly. Říkám si, že snad budu ještě schopen aspoň svým nějakým dílem přispět k tomu, aby se vše dostalo na správnou cestu.

Jste šťastný člověk?

Já osobně jsem šťastný člověk. Myslím, že člověk má být šťastný. Nežijeme pro to, abychom byli nešťastní. Žijeme proto, abychom si život užili, abychom něco udělali, abychom byli spokojeni. Myslím, že se mi to daří.

Otázky kladl Jan Trojan

JOSEF AND THE ANA

WIENER STADTHALLE 1.

REŽIE: STAN

ANDREW LLOYD WEBBER'S & TIM RICE'S

SINGING TECHNICOLOR DREAMCOAT

- 19. OKTOBER 2008

ISLAV MOŠA

SILVESTR 2008

9. tradiční silvestrovské setkání

31. 12. 2008 od 18.00 hodin (až do rána 2009)

WILLIAM SHAKESPEARE

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ ANEB COKOLI CHCETE

V komedii hrají:

Petr Gazdík

Pavla Vitázková

Erik Pardus

Hana Holišová

Hana Kovářiková

Martin Havelka

Jan Mazák

Irena Konvalinová

Viktor Skála

Zdeněk Junák

Režie:

Roman Polák

Večerem, nocí a ránem provází:

Marcela Vandrová

Po skončení slavnostního představení:

- k tanci a poslechu na jevišti hraje orchestr Městského divadla Brno pod vedením dirigenta Karla Cóna
  - cimbálová muzika Václava Kovářika
  - silvestrovská diskotéka Jindry Eliáše
  - bohatý silvestrovský a novoroční raut o několika chodech
  - slavnostní přípitek o půlnoci na jevišti
- (vše v ceně vstupenky)*

BVV

Veletrhy
Brno

**PŘEDPRODEJ VSTUPENEK A MÍSTENEK:
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO, LIDICKÁ 16. 602 00 BRNO,
TEL.: 533 316 410, E-MAIL: KOMERCNI@MDB.CZ
Cena: 2009,- Kč**

*Ve zkušebně č. 2,
při práci na komedii
Večer tříkrálový aneb
Cokoli chcete*

....tento příběh , rozhovor, mi poskytl kolega režisér Roman Polák ve svém mateřském jazyce, kterým je slovenčina. Omlouvám se všem čtenářům, že slovensky neumím psát a navíc, slovy se ani popsat nedá ta krásná melodie slovenského jazyka, která má pizúká v uších...

...Romane, už jsou to dlouhá divadelní léta, co jsem s tebou spolupracoval poprvé v Mahenově činohře v Brně v inscenaci Shakespearovy Bouře a dodnes nemohu zapomenout na tvůj slavný výrok, když ses po

ČERT TĚ VEM

marném boji s herci o pochopení tvé vize vrátil po pauze z klubu a pronesl jsi s krásným úsměvem na tváři: „Teraz, keď mám v sebe tri vodky, vidím to daleko jasnejšie.“

Jak to vidíš dnes, když už nějaký čas nekouříš a nepiješ? Jestli se ten pohled na svět mění?

Určitě to vidím teď jasněji... bez tří vodek. Samozřejmě, když je umělec plný tvůrčí exploze, tak se v určité amplitudě svého života nemůže vejít do vlastní kůže a chce z ní vystoupit. Potom přejde čas, přijde jiná doba a člověk se začne střízlivěji dívat na své ambice i na vlastní tvorbu a možná přestává méně vidět sebe v u-

mění a snaží se spíš najít umění v sobě a to co možná méně nápadně a neméně nápadně to předávat jiným, kteří to zase budou předávat jiným. To znamená předávat to hercům, kteří to zase budou předávat nebo podávat divákům. Pravda je i taková, že mám tříletou dceru a dal jsem si závazek, že pokud by to bylo možné, rád bych se dožil její maturity, takže člověk má silnou motivaci. A najednou je ten svět jiný, člověk má více času, který nestráví povětšinou s uměleckými přáteli, protože nejtěžší je vydržet sám se sebou. A když už je člověk schopný vydržet sám se sebou, je najednou schopen i jiného pohledu na sebe sama a i na práci, kterou dělá...

Za tu dobu, co děláš divadlo, ti muselo projít rukama už hodně Shakespearů a tys naopak byl poněkolkáté hněten Shakespearem. Musí k tomu člověk dozrát, nebo jste si byli souzeni odnepaměti? Považuješ se za shakespearologa? Ptám se tak blbě na základě tvé jedné poznámky na zkoušce: „A to kto povedal, Šejkspir, alebo ja?“

...nevím, kdy to začalo, protože když jsem skončil školu, tak jsem si nemyslel, že je ten Shakespeare nejlepší dramatik na světě... Byl jsem velký avantgardní režisér a díval jsem se na něho trochu s despektem, všechno bylo u něho tak nějak jenom naznačené a neukončené a až ve zralejším věku jsem si uvědomil, že to je právě ta výhoda, že vytvořil materiál pro mnoho interpretací, že každý další umělec, tvůrce, divadelník, může do jeho slov dát, co z ně-

S Petrem Štěpánem, Martinem Havelkou, Evelínou Kachlířovou, Viktorem Skálou a Alenou Antalovou na premiéře dramatu Arkádie

(Premiéra Večera tříkrálového je dána, dokonce se to má hrát na Silvestra jako řachanda? Nevynheme se v záplavě filozofie i fekálním fórum a kopancům do prdele, aby se náš divák nasytil a divadlo zůstalo celé?)

Nemyslím si, že je to postavené na principu prázdných hereckých nádob, které režisér naplní svými představami. Bez tohoto, že je herec připravený na určité poslání v té které postavě, to fungovat jednoduše nebude, i když ho režisér posune zleva doprava nebo naopak. Je nutné, aby si uvědomili, že je tady

ho pochopí, co je mu blízké, s čím se ztotožňuje a je to strašně moc kontrastních věcí, že najednou vzniká takový mix různých pocitů, který se blíží k reálnému životu, protože i náš život je mix komiky, tragiky, trapností, humoru i smutku. A toho všeho byl schopen talentovaný člověk bez velkého vzdělání z malého městečka nad Avonou a dodnes mu to závidí a spekulují, že to nenapsal on, a já jsem taky z malého městečka nad Váhom a taky se považuji za talentovaného, a tak vzniklo ztotožnění se Shakespearom takovýmto fanfarónským způsobem, ale na druhé straně něco mi z něho zůstalo, protože on mě naučil myslet, protože nic v něm není dané, dívá se na postavy z různých úhlů, v jeho hrách je zakódovaný jakýsi relativismus, který se pro mne časem stal jakousi přirozenou filozofií a pohledem na život. Ne příliš se nadchnout pro nadšení, protože po něm přichází zklamání. Ne příliš se zamilovat, protože potom přijde deprese. Ne příliš nenávidět, protože z nenávisťi se může zrodit něco většího a tak dále a tak dále... Samozřejmě nelze žít podle pouček, protože i tak jsem se zamiloval a měl deprese, ale časem se člověk naučí pojmenovat relativnost svých pocitů, protože čas nějakým způsobem vše vyřeší... Nevím, jestli tohle všechno řekl Shakespeare, nebo já, ale určitě jsem to já a je tam hodně ze Šejkspíra...

Moc pěkně řečeno a myslíš si, že budeme schopni, my herci, to pochopit a naplnit?

něco, k čemu se mohou vyjádřit na základě zkušeností i toho, co je jim blízké. A to je vlastně to podstatné na režii, aby herec porozuměl slovům režiséra, protože, když se to nestane, neporozumí tomu ani divák. Takže cesta režiséra k divákovi vede přes herce a režisér může být sebegeniálnější, pokud alespoň z části to nepřeskočí na herce, tak ten zvláštní tok energie, který začal někdy v renesanci, nebo už dříve, když velký dramatik pracoval s konkrétními herci, a pak přes století se to přeneslo do naší doby a dnes to překladač s vlastní energií přeloží a režisér to s vlastní energií a s vlastními životními zkušenostmi předá hercům a ti to nabijí svou energií a předají divákům a nebude přerušena ta nádherná kontinuita v této jakési lidské kulturní kontinuitě, která prochází staletími,... tak to bude nádherné...

Takže, dostals k dispozici herce, které ne-

S Erikem Pardusem na zkušební č. 2

znáš až tak důvěrně, jako velký dramatik před stoletími... Jdeš do toho i přes tu neznalost? A s jakým efektem?

Ale to je na tom divadle to krásné! Kdyby bylo všechno dopředu jasné, jak to všechno dopadne, tak už by to nebyl ten krásný hazard, že energie lidí se vynaložila na něco, co nakonec nemusí fungovat. Nic není jisté. Relativismus, který si můžeme od Shakespeara vypůjčit. Večer tříkrálový není hrubozrná komedie. Má několik poschodí. Na jedné straně se pobavít a na té druhé se trochu zamyslet. Převrat hodnot v karnevalovém veselí, kdy v jednom okamžiku jste pán i sluha, žena i muž, kdy vládl král „Neřád“, kdy bylo dovoleno vše, to vše je těžko přeložitelné do dnešní doby, protože nic z toho a vlastně všechno právě prožíváme, protože všichni v té hře touží po lásce, všichni o ní nějakým způsobem sní, bojují za ni a potom ona přijde, ale jinak, než si ti lidé představovali, a za tím vším je radost z manipulace; a to je další linie této hry, kde se hraje něco, co může mít blízko k tragédii, a my se budeme snažit, aby vymizely rozdíly mezi renesancí a naší dobou, mezi mužem a ženou, protože pohlaví doby by měla být zbytečná, a z toho by měla vyplynout hravost anebo cit lásky anebo ji získat anebo prožít život zábavně a na to všechno zveme diváka. Myslí, že bude na co se dívat...

*Potěš Pánbůh, píšťaličko boží!
Děkuji za rozhovor,
Martin Havelka, herec z Brna...*

Jan Apolenář

Milan Němec

„MEMORY CYCLE TIME...“

Režisér Stano Slovák při práci na bláznivé hudební pohádce Sněhurka a sedm trpaslíků z dílny autorů Karla Cóna, Stana Slováka, Petra Štěpána a Jana Šotkovského na velké zkušebně.

Rachel Weiszová jako Sněhurka na fotografii Annie Leibovitzové

SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Pohádkové, „rodinné představení“, inscenace orientovaná na publikum dětské i dospělé zároveň. Mít představení těšící děti i jejich rodiče bez rozdílu toutéž hravostí, nápaditostí, humorem a divadelní magií, je ambicí snad každého repertoárového divadla. Tento bohublíbý záměr touží naplnit původní bláznivá hudební komedie členů sou-

PŘIPRAVUJEME

boru Městského divadla Brno – skladatele Karla Cóna a libretistů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána (je tedy zároveň libretistickým debutem dvou z nejpobulárnějších herců souboru MdB).

Příběh, který znají snad všichni. Po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhurka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí ji zachrání jen útěk do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouti však stojí, k jejímu štěstí, útulný domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Prófu, jedna pro Kejhala, jedna pro Dřímala, jedna pro

Rejpala, jedna pro Stydlična, jedna pro Štístka a jedna pro Šmudlu. Jen péče ženské ruky tu jaksi chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhurce se podařilo uniknout jejím spárům a rozhodne zbavit se jí sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jenně inspirování proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří zmíněný tvůrčí tým svou osobitou stavbu plnou hororového napětí, ztřeštěného humo-

ru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněno půvabnými, chytlavými písničkami.

Pokud jste zvědaví, jak malincí budou naši trpaslíci, jak bude vypadat strašidelný les obklopující Sněhurčin útěk ze zámku, jaké bude kouzelné zrcadlo, které Maceše vždy sdělí jen pravdu pravdoucí, zda Sněhurka odolá Macešiným nástrahám a hlavně zda se v pravou chvíli vynoří ze záhybu lesní cesty tolik očekávaný a vytoužený Princ, přijďte se podívat na Hudební scénu Městského divadla Brno. 6. prosince tam má totiž původní český muzikál Sněhurka a 7 trpaslíků v režii **Stanislava Slováka**, hudebním

nastudování **Karla Cóna**, dramaturgii **Jana Šotkovského**, na scéně **Jaroslava Milfajta**, s kostýmy **Andrey Kučerové** a s **Radkou Coufalovou**, **Svetlanou Slovákovou**, **Janem Apolenářem**, **Milanem Němcem**, **Rastislavem Gajdošem**, **Petrem Štěpánem**, **Robertem Jíchou** a **Alešem Slaninou** v hlavních rolích svou premiéru. A můžete si zazpívat s našimi trpaslíky: Když se ti zdá/ Že tě život skríp/ A když zdá se/ Že už ztrácíš vtip/ Když jsi sám/ Jak vystřelený šíp/ Mám pro tebe obrdobrý tip/ Že v sedmi se to táhne líp....

Jan Šotkovský

William Shakespeare:

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ aneb COKOLI CHCETE

proslulá komedie o lásce, milostném třetění a chvále bláznovství

Jedná se o jednu z největších Shakespearových komedií lásky, převleků, překvapivých rozuzlení i zcela zvláštní poetiky. Bývá označována jako komedie slavnostního veselí či komedie masopustu. Bláznivý sváteční a převrácený svět. Veškeré to třetění se samozřejmě točí kolem lásky. Z tolika preludů je živa láska, že sama je svým vlastním přeludem. Ztroskotání loďi rozdělí blízkence Violu a Sebastiani. Viola přijímá v chlapeckém převleku pod jménem Cesario službu pátete u Orsina, knížete ilyrského, a zamiluje se do něho. Ten však miluje bohatou a krásnou hraběnku Olivii. Vyšle k ní jako svého posla lásky Cesaria a Olivie zahojí láskou k mladému zprostředkovateli. Děj se zauzlí, když se na scéně objeví Sebastian, a Olivie, pokládajíc ho za Cesaria, s ním uzavře tajný sňatek. Romantický příběh se proplétá s pásmem komickým, jehož protagonisty jsou sir Tobiáš Binal, Oliviiin strýc, jeho kumpán rytíř Ondřej Trasořítka a hraběnčina komorná Marie. Všichni tři jsou stržici neplechý na zapšklém puritánovi Malvoliovi, správci Oliviiina panství: podvrženým listem jej přesvědčí, že ho půvabná hraběnka miluje... Zkrátka rozverná sváteční komedie pojednává o různých podobách lásky, je plná převleků, soubojí a humoru. Nebyl by to však dramatik z největších, kdyby karnevalovou nespoutanost nerelativilizoval "snem" o prchavém mládí, o zoufalství odmítnutých, o syrovém nečase. Večer tříkrálový tedy přináší pro každého něco; záleží na nás, chceme-li se na lidské hemžení dívat růžovými brýlemi, nebo skrze začouzené skličko.

Režie: Roman Polák

Hrají: Petr Gazdík, Pavla Vítázková, Hana Holířová nebo Hana Kovářková, Martin Havelka, Jan Mazák, Irena Konvalinová, Viktor Skála, Erik Pardus, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lenka Janíková, Veronika Poláčková, Patrik Bořecký nebo Michal Isteník a další.

HRAJEME

Dmitrij Merežkovskij: **SMRT PAVLA I.**

Jeden z nejvýznamnějších představitelů ruské moderny Dmitrij S. Merežkovskij psal své nejlepší jevištní dílo za pohnuté atmosféry první ruské revoluce 1905. Mistrně v něm vystihl dvojí tvář nemilovaného syna Kateřiny Veliké, cara Pavla I. - bezskrupulózního tyrana, rádčící bestie, i něžného milence a sentimentálního tylnka. Na ruskou scénu se drama dostalo až po pádu samoděržaví a posléze ve dvacátých letech, kdy bolševický režim přinutil autora odejít do emigrace, prošlo úspěšně evropskými jevišti. Historicky věrné, psychologicky vstřížné a dramaticky strhující podání přízračného ovzduší despotie a její krutosti v kontrastu s křehkostí člověka - to vše vytvořilo z Merežkovského hry jeden z nejsuggestivnějších obrazů ruských dějin. Zároveň se jedná i o mimofádně silné dílo plné nadčasových dimenzí. Na půdorysu společenské tragédie rozvíjí se i tragédie rodinná, v závěru nabývající mohutnosti antických tragédií.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Erik Pardus, Petr Štěpán, Igor Ondříček, Oldřich Smysl nebo Jaroslav Matějka, Irena Konvalinová, Pavla Vítázková, Evelína Jirková, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Tomáš Sagher, Zdeněk Bureš nebo Karel Mišurec a další.

Yasmina Reza: **KUMŠT**

Je to jen čtrnáct let (psal se rok 1994), co nepříliš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostínským názvem - Art (Umění).

V českém překladu Michala Láziřovského *Obraz*, v Německu *Kunst*, v Polsku *Sztuka*, na Slovensku a posléze i v některých českých divadlech *Kumšt*. Obdržela za ni prestižní Molièrovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkování v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její *Tři verze života*), ale triumfálnímu úspěchu *Kumštu* a zároveň jeho účinné jednoduchosti se už nepřiblížila. Neení divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci - tři mnohaleté přátelé středního věku rozdělí názor na koupi jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Býlý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusí, je-li tato koupě výrazem vytríbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanoukársky podstatnější. Až po tu hlavní - co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských ješitností, póz a drobných lížů Reza jako žena podnikla. A jak svrchovaně vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám coby divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlik nebo Patrik Bořecký.

Brandon Thomas:

CHARLEYOVA TETA

Rozpustilá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Rada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomněme na jeho - našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě*).

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Alexandr Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otčenášek:

TŘI MUŠKETÝŘI

Nejnovejší drammatizace slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýrů, statečný Athos, slák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gascoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých špiónů - Milady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit vlastní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost mušketýrů a jejich věrnost šlechtickým zákonům cí vítězí nad nástrahami mstivé Milady i kardinála. Tři mušketýři dodnes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýrské e-popeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morálním vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatizace výjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohém překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Pavla Vítázková, Eva Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vítáček, Zdeněk Bureš, Robert Jícha, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Evelína Kachlířová nebo Mária Lalková a další.

PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

1.12.	pondělí	Dmitrij Merežkovskij Smrt Pavla I.	A2008
3.12.	středa	Yasmina Reza Kumšt	AB3
4.12.	čtvrtek	Brandon Thomas Charleyova teta	zakoupeno
5.12.	pátek	Brandon Thomas Charleyova teta	zakoupeno
6.12.	sobota	Yasmina Reza Kumšt	AB6
7.12.	neděle	A. Dumas st., H. Burašová, Š. Otčenášek Tri musketýři	D
12.12.	pátek	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	veřejná generálka
12.12.	pátek	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	předpremiéra, C5
13.12.	sobota	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	premiéra, P
15.12.	pondělí	A. Dumas st., H. Burašová, Š. Otčenášek Tri musketýři	
16.12.	úterý	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
17.12.	středa	Slavnostní vyhlášení divácké ankety Křídla 2007/2008	
18.12.	čtvrtek	Brandon Thomas Charleyova teta	
19.12.	pátek	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	A5
20.12.	sobota	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	A6
21.12.	neděle	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	E7
22.12.	pondělí	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	A1
23.12.	úterý	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	A2
29.12.	pondělí	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	AB1
30.12.	úterý	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	E2
31.12.	středa	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	premiéra
	18.00	slavnostní silvestrovské představení	

5.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	veř. generálka
5.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	A5/AB5
6.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	premiéra, P
7.12.	neděle	Benefiční koncert Advent, andělé a děti pošestě	
8.12.	pondělí	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	A1/AB1
9.12.	úterý	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	A2/AB2
10.12.	středa	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	zakoupeno
11.12.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša Peklo	
12.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	zakoupeno
13.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
13.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
14.12.	neděle	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
16.12.	úterý	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
17.12.	středa	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
18.12.	čtvrtek	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
18.12.	čtvrtek	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
19.12.	pátek	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
20.12.	sobota	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
21.12.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
21.12.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
22.12.	pondělí	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
22.12.	pondělí	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
23.12.	úterý	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
26.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
26.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
27.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
27.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	A6/AB6
28.12.	neděle	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
28.12.	neděle	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
30.12.	úterý	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
31.12.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
31.12.	středa	slavnostní silvestrovské představení Mam'zelle Nitouche	
	18.30	slavnostní silvestrovské představení	

Igor Ondříček,
Petr Štěpán
v komedii
Charleyova teta,
režie: Gustav Skála

Zájezdy: 2. prosince hostuje Městské divadlo Brno s operetou Orfeus v podsvětí v Táboře a 14. prosince s muzikálem Cikáni jdou do nebe ve Zlíně.

ČINOHERNÍ SCÉNA

2.1.	pátek	Zdeněk Merta, Karel Šíp	R2008
3.1.	sobota	Ferdinand kd'E ste?	deniéra, X2008
4.1.	neděle	Zdeněk Merta, Karel Šíp	Z2008
5.1.	pondělí	Dmitrij Merežkovskij	T2008
6.1.	úterý	Smrt Pavla I.	
7.1.	středa	Dmitrij Merežkovskij	
8.1.	čtvrtek	Smrt Pavla I.	AB2
9.1.	pátek	William Shakespeare	AB3
10.1.	sobota	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
11.1.	neděle	William Shakespeare	A3
12.1.	pondělí	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
13.1.	úterý	Brandon Thomas	A2009
14.1.	středa	Charleyova teta	
15.1.	čtvrtek	Jiří Šimáček, Zdeněk Plachý	A2009
16.1.	pátek	Deník krále	
17.1.	sobota	Carlo Goldoni	A1
18.1.	neděle	Poprask na laguně	
19.1.	pondělí	Carlo Goldoni	A2
20.1.	úterý	Poprask na laguně	
21.1.	středa	Yasmina Reza	P18
22.1.	čtvrtek	Kumšt	
23.1.	pátek	Yasmina Reza	M2009
24.1.	sobota	Deník krále	
25.1.	neděle	Eduardo Rovner	zakoupeno
26.1.	pondělí	Vrátila se jednou v noci	
27.1.	úterý	Eduardo Rovner	AB1
28.1.	středa	Vrátila se jednou v noci	
29.1.	čtvrtek	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	PPP
30.1.	pátek	Tři mušketýři	
31.1.	sobota	Brandon Thomas	AB4
	neděle	Charleyova teta	
	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	E5
	úterý	Tři mušketýři	
	středa	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	A6
	čtvrtek	Tři mušketýři	
	pátek	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	A1
	sobota	Tři mušketýři	E2
	neděle	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	AB3
	pondělí	Tři mušketýři	
	úterý	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	C4
	středa	Tři mušketýři	
	čtvrtek	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	AB5
	pátek	Tři mušketýři	
	sobota	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	AB6
	neděle	Tři mušketýři	

HUDEBNÍ SCÉNA

4.1.	neděle	Záznam ČT (live)	
8.1.	čtvrtek	Tříkrálový koncert	PP1
9.1.	pátek	K. Gärtner, E. Bryll	zakoupeno
11.1.	neděle	Janošík aneb Na skle malované	
11.1.	neděle	K. Gärtner, E. Bryll	D/E7
12.1.	pondělí	Janošík aneb Na skle malované	
13.1.	úterý	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	C2/E2
15.1.	čtvrtek	Sněhurka a 7 trpaslíků	
16.1.	pátek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
17.1.	sobota	Sněhurka a 7 trpaslíků	
28.1.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	zakoupeno
29.1.	11.00	Peklo	
		Zdeněk Merta, Stanislav Moša	
		Peklo	
		Zdeněk Merta, Stanislav Moša	
		Peklo	
		J. Doga, E. Loteanu	
		Cikáni jdou do nebe	
		J. Doga, E. Loteanu	zakoupeno
		Cikáni jdou do nebe	

Zájezdy: 14. ledna hostuje MdB s muzikálem My Fair Lady (ze Zelnáku) v Děčíně.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

PEKLO

1. díl magické muzikálové trilogie

Zdenek Merta se Stanislavem Mošou připravili pro naše divadlo již několik hudebních inscenací, z nichž ten poslední – pohádkový muzikál „Zahrada divů“ i první – muzikálová féerie „Sny noci svatojánských“ se hrají dodnes. Tentokrát autoři připravili muzikálovou trilogii s názvem Osudová komedie. První díl Peklo, stejně jako celé dílo, je zcela novým originálním dílem ze současnosti a souvislost s legendární Danteho básní je pouze okrajová. Vše se však odehrává v našich dnech a samozřejmě se současnou hudbou Zdenka Merty a v režii Stanislava Moši. Hlavní hrdina trilo-

HRAJEME

gie, nyní mladý sochař David, se stane hned dvojnásobnou obětí okolností, které mu do jeho osudu vnese bohatý aristokrat Sebastian. Ten si nechá u Davida vytvořit sochu své překrásné mladá ženy Leny, avšak z výsledné podoby sochy poznává, že se během práce na soše David do jeho manželky zamiloval. Když posílá Lena vinou Sebastianovy pomsty umírá, je nucen David podstoupit cestu peklem, kterou mu připravil strážce jeho zlého osudu Sebastian, aby pak přivedl svou lásku znovu k životu, i když ve zcela nečekané podobě. Nechceme hned nyní vyzradit celý originální příběh hledání smyslu naší existence, smyslu našeho života. Snad jen, že tím nejpodstatnějším je zde síla lidské lásky, která svou vůlí dokáže překonávat i jiné, na první pohled nezvratné zákony našeho světa i vesmíru.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Hana Holířová nebo Soňa Borková, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Jan Apolenář nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Alena Antalová nebo Zora Jandová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Igor Ondříček nebo Jiří Zmídkoch a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice:

JOSEF A JEHO ÚŽASNÝ PESTROBAREVNÝ PLÁŠT

Prvním dílem geniálního muzikálového skladatele A. Lloyd Webbera, který vytvořil spolu s textařem Timem Ricem, je biblický muzikál *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*. Tehdy devatenáctiletý Webber jej napsal původně jako patnáctiminutové dílo na objednávku jedné londýnské školy ukončené semestru. Mělo však takový úspěch, že jej autoři záhy rozšířili na celovečerní muzikál a ve své premiéře uvedli v Londýně roku 1972. Jedná se o muzikál doslova pro celou rodinu a my jej uvádíme v české premiéře v režii Stanislava Moši a choreografii Igora Barberice. Podobně jako jsme uváděli muzikál *Jesus Christ Superstar* nejprve v zahraničí v anglickém a německém jazyce. Inscenace má za sebou již 128 úspěšných repríz v celé řadě evropských zemí. Vzhledem k tomu, že vypráví zcela neobyčejný způsobem o věcech dávno minulých, i když nám blízkých, a používá k tomu rozličných technik, včetně animací, hovoří se o této inscenaci jako o nejlepšímu ztvárnění v Evropě, a i proto se máte na co těšit.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jakub Ulíčník nebo Dušan Vítáček nebo Vladimír Volečko, Radka Coufalová nebo Hana Holířová nebo Markéta Sedláčková, Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Robert Jicha nebo Oldřich Smysl, Karel Škarka, Lukáš Vlček, Jiří Zmídkoch, Michal Šebek, Aleš Stanina, Petr Dočkal, Michal Matěj, Lukáš Kantor, Petr Brychta nebo Ján Jackuliak, Robert Rozsochatecký, Pavla Vítázková nebo Eva Jedličková, Vendula Seráková, Soňa Jánová, Gabriela Karmazínová, Soňa Kubířová, Hana Kratochvílová, Aneta Majerová, Jan Dědek, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Petra Olexová, Dana Puková, Lenka Rydlová, Karla Spilková, Táňa Štefkovičová a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice:

JESUS CHRIST SUPERSTAR

Současný britský autor Andrew Lloyd Webber, označovaný za „krále muzikálu“, je také jediným světovým autorem, jež se na Broadwayi hrály tři muzikály současně. Jeden z těch nejslavnějších, jímž pokračoval v tradici rockových oper, je bezpochyby *Jesus Christ Superstar* z roku 1971. Příběh vychází z Nového zákona a zpracovává posledních sedm dní života Ježíše Krista z pohledu toho, kdo jej nakonec zradil – Jidáše Iškariotského. Je postaven na střežnějších momentech Ježíšových posledních dní, jako je příjezd do Jeruzaléma, vyhnání překupníků z chrámu, poslední večeře, Jidášova zrada v Gethsemanské zahradě, stejně jako soud Piláta, Heroda, bičování a následně ukřižování. *Jesus Christ Superstar* čekal obrovský úspěch – jen při svém prvním londýnském uvedení se dočkal více než 3350 repríz a dodnes patří k těm nejhranějším Webberovým dílům vedle *Fantoma opery*, *Cats* a *Evíty*.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Robert Jicha nebo Oldřich Smysl nebo Dušan Vítáček, Jana Musilová nebo Ivana Vaňková, Petr Gazdík nebo Ján Jackuliak, Jan Apolenář nebo Igor Ondříček, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Rastislav Gajdoš nebo Jakub Ulíčník a další.

ADVENT, ANDĚLĚ A DĚTI POŠESTĚ

benefiční koncert

Již pošesté pořádá Nadační fond NIKÉ na Hudební scéně Městského divadla Brno benefiční adventní koncert, jehož výtěžek bude věnován potřebným. Tento rok na večeru plněm hudby i smíchů vystoupí velký orchestr MdB s dirigentem Igorem Vavrou, Petr Gazdík s Ivanou Vaňkovou a synem Josefem, Zora Jandová a Zdenek Merta s dcerami, ALL X, Matěj a Markéta Štruncovi s tátou Daliborem a mámou Kateřinou (cimbál & housle), Jiří Zonyga s maminkou, pěvecký sbor Buchlovický důchodák BUDU z Buchlovic, pěvecký sbor Kampanela s Bohušem Matušem a novou adventní písní, Petr Maláček se synem Petrem, Lucie Bílá se synem Filipem.

**Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón
SNĚHUŘKA A SEDM TRPASLÍKŮ**

bláznivá hudební pohádka pro celou rodinu

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhuřka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí ji zachrání jen útek do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouťi však stojí k jejímu štěstí útulný domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Průfu, jedna pro Kejchala, jedna pro Dřímala, jedna pro Rejpala, jedna pro Stydlina, jedna pro Štístka a jedna pro Šmudlu. Jen péče ženské ruky tu jaksi chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhuřce se podařilo uniknout jejím spádům a rozhodne zbabvít se jí sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jemně inspirování proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, zřeštěného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněno půvabnými, chytlivými písničkami. Sněhuřka a 7 trpaslíků má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zábavou pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jicha nebo Aleš Stanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Jakub Ulíčník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

William Shakespeare:
VEČER TŘÍKRÁLOVÝ aneb COKOLI CHCETE

(zatím na zkušebně - premiéra 13. 12. 2008)

ZRCADLENÍ

V kruhu rodiny a svých kolegů oslav v divadelním klubu brahámoviny herec Martin Havelka

Foto: Tino

19. října proběhlo setkání s hvězdami seriálu Star Trek. Mezi pozvanými byl Armin Shimerman, představitel Quarka ze Star Trek: Deep Space Nine, který je také známý jako Nox Anteus z epizody The Nox ze Stargate SG-1 a jeho český dabér, Zdeněk Bureš. Zdeněk Bureš připomněl své dvě startrekové postavy, hraje ovšem i řadu epizodních rolí, daboval Petera Sellerse, Woodyho Allena a nyní dabuje v seriálu Boston Public).

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

V prosinci si nenechte ujít na Hudební scéně rockový muzikál A. L. Webbera a T. Rice
JESUS CHRIST SUPERSTAR
19.12. - 19.30, 20.12. - 18.00, 21.12. - 15.00 a 19.30

Oslavte s námi konec roku a pobavte se na rozpustilé operetce
MAM'ZELLE NITOUCHE
30.12. - 19.30, 31.12. - 14.00 a 18.30

Přítel Martin Havelka, jedna z hereckých opor Městského divadla Brno, se nedávno dal slyšet, že „jsme divadlem světovým“! Nepřehnal to trochu? A když ne – jaké to je být už patnáct roků režisérem ve „světovém divadle“?

Já si myslím, že Martin nepřeháněl. Od „Snů svatojánských nocí“, muzikálové inscenace MdB dožívají Evropu. Doslova. Dnes už je snazší vypočítat, ve kterých evropských zemích Městské divadlo Brno doposud nehostovalo, než konstatovat, kde všude už bylo. A vypadá to, že zájem v cizině spíše vzrůstá, než by polevoval. Pamatuji dobu, kdy se z Brna vyvážely převážně inscenace operní a baletní. Teď je na export muzikál made in MdB. Jako činoherní režisér bych si samozřejmě přál, aby se podobnému zájmu a ohlasu těšily také inscenace činoherní. Že tomu tak v nedávné minulosti bylo, o tom svědčí zahraniční zájezdy Činoherního klubu, Divadla za branou, Divadla na zábradlí. Jistě ovšem je, že „divadlo, které mluví, tančí a zpívá“, má zvláště dnes mnohem lepší předpoklady pro mezinárodní ohlas a věhlas už svou samou podstatou.

Jste tedy divadlem světovým. Dobrá. Ale o světovosti divadla je možné uvažovat i z jiného úhlu.

Já vím. A vím také, co máte na mysli. Jan Grossman napsal už před lety: „S pojmem světovosti pořád zacházíme jako hysterický mileneček se svou láskou: miluje a nenávidí, nenávidí a miluje. Ale světovost, to není záležitost šikovného exportu. Světovost je dána intenzitou, jakou dovedu svoji zkušenost – získanou třeba na nejmenším prostoru a v nejkratším čase, TEĎ a ZDE - prohloubit ve zkušenost rozhodující, obecně lidskou, nadčasově platnou. Bez ambivalentní hysterie a bez postranních pretencí.“

Zlatá slova, neměla by zapadnout. Také zejména proto, že obsahují i výzvu současným českým dramatikům. Nastudovat původní českou dramatickou novinku vám zatím nebylo dopřáno. Přesto jste jedné z nich na svět pomohl.

Ano, bylo to nedávno v Opavě a jednalo se o hru Jiřího Kratochvíla „Černá skříňka aneb Hry a sny“. Produkoval jsem ji tehdy jako šéf opavské činohry, ale hru režíroval Zdeněk Kaloč. Hra je sondou do našeho svědomí a chce odpovědět na otázky spojené s novodobou emigrací a návraty zpět do vlasti. Je to krutá groteska o české povaze. Myslím, že inscenace byla velmi dobrá, zájem kritiků nebyl bohužel žádný, i když se jednalo o jednoho z nejlepších

a ve světě oceňovaných českých spisovatelů. Pokud se i odborný tisk chová k činoherním novinkám taktó macešsky, nemůžeme se divit, že novinek je tak málo. Přesto věřím, že se blýská na lepší časy. O slovo se znovu hlásí Milan Uhde (Zázrak v černém domě), Václav Havel (Odcházení) a normalizací umlčený Milan Kundera (Ptákovina). Inscenovat zbrusu novou českou činohru, pokud možno z brněnské dílny, je jedním z mých nesplněných snů. O současné hře je zájem, o čemž jsem se přesvědčil při nedávné premiéře hry Yasminy Rezy Kumšt, kterou jsem režíroval. Ohlasy na ni jsou skvělé, divákům se lí-

bí, výkony všech protagonistů jsou excelentní, a i když je tam i podíl mé práce, vřele doporučuji ke zhlédnutí. Téma mezilidských vztahů, konkrétně potřeba přátelství, je zpracováno humornou, a-

RODINNÉ STŘÍBRO

však nekarikující formou, a myslím si, že většina diváků najde v inscenaci i svá osobní témata.

Když jste jako herec začal v Divadelním studiu JAMU, bylo vám kolem dvaceti. Když jste se poprvé uvedl jako režisér nastudováním Wilderova „Našeho městečka“, táhlo vám na čtvrtý křížek. Kdybyste srovnal váš dnešní názor na režii a hereckou tvorbu s názorem, který jste měl před třiceti lety, kdy jste začal jako herec, s názorem před patnácti lety, kdy jste začal režírovat, v čem se vaše myšlení o režii a herectví podstatně změnilo?

Jako student jsem měl někdy pocit, že mě režisér

S Veronikou Žilkovou, Pavlínou Vitázkovou a svojí partnerkou po premiéře komedie Kumšt

zbytečně drží zkrátka, jako by mi překážel v hereckém rozletu. Moje maminka dokonce řkala: „Kdo to je, ten režisér? Proč vám to kazí?“. Později jsem poznal, jak důležitý je pro hercův růst skutečný režisér. Měl jsem jako herec většinou štěstí na dobré režiséry – pedagogy, Pavel Hradil, Zdeněk Kaloč, Alois Hajda, ale i jiní. Má herecká praxe mi pomáhá v režijní profesi. Snažím se, aby herec mým požadavkům rozuměl a byly splnitelné. Jde mi spíš o to, abych se jako režisér realizoval přes herecké výkony. A čím dál tím víc se zbavuji, i když divácky působivých, ale ve své podstatě nadbytečných, režijních efektů. Chci sloužit autorovi, především jeho myšlence, ale moderním způsobem, bez přehnané piety, i za cenu dramaturgických úprav textu.

Už od Wilderova „Našeho městečka“ v MdB /1994/ je vášim trvalým spolupracovníkem scénograf Jan Dušek. Nevzpomínám si, že byste spolupracoval s jiným scénografem. Tomu se říká divadelní blíženci. Můžete prozradit, na čem je to vaše „spříznění volbou“ založeno?

S Honzou Duškem se známe více než třicet let. Je to světový výtvarník a jsem rád, že jsme se pro sebe objevili. Jsme asi stejná krevní skupina, stačí se na sebe podívat, říct podstatu problému, který máme řešit, a naše myšlení se vydává stejným směrem. Rozumíme si v základních lidských otázkách, a to je to nejpodstatnější. Honza jako scénograf myslí užasně dramaticky. Vytváří pro herce prostor k jednání, neexhibuje, a přesto dokáže vytvořit fantastickou iluzi, která podporuje vyznění inscenace. Za jevištní výpravu k mé inscenaci Othela byl oceněn Cenou Alfréda Radoka. Já jsem na něj pyšný, i kdyby žádnou cenu nedostal. **Divadelní režie se stala vašim hlavním posláním. Ale „pokušení herectví“ je přesto neodbytné. Jaké to je být sám sobě režisérem?**

Po herecké práci se mi stýská. Byl jsem do MdB angažován jako herec. Stanislav Moša říkal, že jako vynikající herec. Teď hraji málo, profese režiséra je jiná a časově náročná. Občas zaskočím ve svých hrách v případě nemoci některého z kolegů, občas se do malé role v personálních důvodů i obsadím. A stále věřím, že ta velká herecká role při-

jde. Myslel jsem si tak trochu na Malvolia ve „Večeru tříkrálovém“, který režuruje Roman Polák. Jím bych se krotit dal. Ale nevyšlo to. Snad příště. V opavském divadle mám na repertoáru roli Žaka a „Jak se vám líbí?“ a v „Romeovi a Julii“ Vévodu. Být sám sobě režisérem je složitě v tom, že se na sebe nemůžete dívat z hledišť. Protože v hledišti je vám to všechno jasné. Výhoda je v tom, že si jako režisér vůči mně, jako herci, nedovolím podmínky říkat tak upřímně, neboť hrozí nebezpečí, že bych se mohl naštvát a roli si vrátit. **Často hovoříte o práci v opavském divadle. Co vás zavedlo tak daleko od Brna?**

Před pěti lety jsem dostal nabídku, jak bych tam pracoval jako umělecký šéf činohry a pomohl zvednout její úroveň. Přijal jsem, částečně také proto, že jsem řešil i problémy v osobním životě, myslel jsem si, že dálka vše vyřeší. Vyřešila. Byl jsem rozveden. Co se však umělecké práce týká, myslím, že cíl, který jsem si stanovil při nástupu do Opavy, jsem vrchovatě splnil. Pětašedesátiprocentní návštěvnost jsem povýšil o třicet procent, uvedli jsme spoustu zajímavých titulů a úroveň herecké práce souboru je oceňována jak kritikou, tak hostujícími režiséry i samotnými diváky. Dnes už se nemusíte obávat návštěvy jakéhokoliv činoherního titulu ve Slezském divadle v Opavě. Práce pro mě osobně to byla velmi náročná. Pendloval jsem mezi Brnem a Opavou, najezdil čtyřicet tisíc kilometrů ročně, plnil své povinnosti jako režisér v Brně a povinnosti tatínka, se kterým zůstaly tři děti. Když pak přibýlo nedávno ještě čtvrté dítě, tak jsem si řekl, že v takovém tožru se žít nedá. Připravil jsem v Opavě poslední sezonu, tzv. shakespeareovskou, která je nyní v běhu, odevzdal jsem své šéfovské povinnosti a vrátil se zpět do Brna, abych se věnoval své rozsáhlé rodině a především umělecké práci v MdB, kde si myslím, že je moje místo. Spolupráce s panem ředitelem Mošou nese své ovoce, o čemž se náš divák přesvědčuje již více než patnáct let. Těch posledních pět let bylo skutečně hektických, řešil jsem vlastně po hamletovsku otázku „Kde být?“, „Čím být?“ a „Jakým být?“.

Když už vzpomínáte Hamleta, v jednom hamletovském interview Hosta do domu s redakcí Divadla padla jedna otázka: „V jakém stavu shledáváte zrcadlo, které má divadlo jaksí nastavit světu?“ Jak byste na tuto otázku odpověděl vy dnes?

Stejně jako oni tenkrát: „Od doby dánského prince uplynulo drahně let. Výroba zrcadel byla vesměs převedena na průmyslovou a obchodní bázi; potcovou řemeslnou práci, nesoucí pečť svého tvůrce, abys pohledal. Stinnou stránkou sériové výroby je ovšem vysoké procento zmetkovitosti, kterého se však po našem soudu nevyvarujeme omezením výrobních kapacit, ani opatřeními v zavádě-

**V boji s hereckou
tvrdohlavostí
Erika Parduse**

ní nové technologie. Na druhé straně nelze přehlí-
žet, že zrcadlový průmysl může se dnes pochlubit
širokým sortimentem výrobků pro každou potřebu,
od zrcátek pudrenkových, kapsních až k paraboli-
ckým, monumentálním, křivým i dokonale sle-
pým...“ - A otiskli jim to. A to tenkrát u nás byla
cenzura jako řemen!

**Rok 2008 pomalu končí, ale divadelní sezona
2008/2009 je teprve v půli se svou poutí. V té
druhé půlce sezony na vás čeká úkol stejně lá-
kavý jako náročný: Williamsova hra Kočka na
rozpálené plechové střeše; po O'Neillovi
(Smutek sluší Elektře), Wilderovi (Naše mě-
stečko), Millerovi (Smrt obchodního cestující-
ho) další velký titul americké a světové drama-
tiky, s nimž se setkáváte jako herec a režisér.
Jak se připravujete na své první setkání
s Williamsem?**

O této hře, která patří k vrcholům Williamsovy dra-
matiky, přemýšlím od chvíle, kdy se
stala mým novým režijním úkolem.
Znovu a znovu si přitom čtu Millerův
esej Stíny bohů – to nejlepší, co bylo
dodnes o hře napsáno. A žasnu, co
v ní Miller, Williamsův jen o něco málo
mladší vrstevník, co všechno v ní obje-
vil! /“Otázka, má-li společnost trvat na
svém přežívání...je otázka vzneše-
ných tragédií; a ti, kteří světu tuto o-
tázku položili, znají velmi dobře metlu
jeho odplaty“./ Jenomže ani ta nejpro-
nikavější, nejednou přímo objevná in-
terpretace není zdaleka ještě s to vy-
tvořit živé divadelní představení, rezo-
nující ve vědomí současných diváků,
jestliže se nestane toliko odrazovým
místkem k vlastní inscenační tvorbě –
od dějství k dějství, od výstupu k vý-

stupu, od repliky k replice. Jen tímto způsobem lze
uvést text hry staré už více než půlstoletí, ve vztah
k naší dnešní společnosti. K takové inscenaci teď
sbírám odvahu i energii. A hledám pro ni herce
i herečky stejné krevní skupiny.

**Co byste přál našim divákům i sám sobě do
nového roku?**

Divákům bych samozřejmě popřál hodně skuteč-
ných divadelních zážitků, ať už se odehrávají na
Činoherní či Hudební scéně našeho divadla, nám
tvůrcům hodně inspirace a těm, kteří o kultuře roz-
hodují, hodně osvěcenosti. Umění je totiž velmi
křehká, ale ve své podstatě životně důležitá věc.
Sobě bych přál trochu zdraví, porozumění a lásky
v kruhu svých přátel, mých dětí Zdenka, Františka,
Marušky a Julie a mé ženy Petry.

*S režisérem Zdeňkem Černínem
rozmouval Viktor Kudělka,
foto: jeř Kratochvil, Věra Zlevorová*

František, Maruška, Zdeněk, Julinka, Petra, Zdeněk

PEKLO JE V NÁS!..!

Skladatel Zdenek Merta a libretista, režisér a ředitel MdB Stanislav Moša uvedli v říjnu 2008 na Hudební scéně Městského divadla v Brně původní muzikál Peklo. Je to první díl ohlašované trilogie. Následovat má Očistec a Ráj. Podívejme se tedy, jaké je pokračování tvorby autorské dvojice M & M. Od Snů nocí svatojánských, přes Bastarda a Babylon, po Svět plný andělů a Zahradu divů. Jak to všechno navazuje na poslední jejich „kus“?

Vše samozřejmě navazuje na vše tak, jako vše souvisí se vším. Ovšem jak v libretu, tak v hudbě Pekla je cítit blízkost a jakési pokračování Bastarda – který, nejen dle mého mínění, byl zatím nejkonzistentnějším dílem z této tvořivé dílny. Kdyby to neznělo v souvislosti s hudebním diva-

NAPSALI O NÁS

dlem tak nezvykle, nazval bych obojí, Bastarda i Peklo filozofujícím muzikálem. Není to jenom vnější, formální příbuznost (Bastard a jeho spor s ďáblem). V Pekle jako by šli autoři dál v kladení otázek a hledání odpovědí. Ve shodě s filosofií Sorena Kierkegaarda hledají peklo ne vně, ale uvnitř lidských bytostí. A z pekla se stává ne topografie místa, ale místo univerza. Již básník Goethe ve Faustovi, ústy Mefistofela říká: Kde jsme my, je peklo. Kde je peklo, jsme my. Až jednou zajde celý svět, a kdejaký tvor bude očistěn, pak bude peklo vše, co není nebe.

Peklo je skepse. Peklo je život bez naděje, život, který sami sobě dobrovolně chystáme. Proto na první pohled zaráží, že autoři dali svému dílu podtitul Osudová komedie. Ovšem to je „jenom“ připomínka jisté souvislosti s Danteho Božskou (a tedy také osudovou) komedií. V Danteho díle se také moc nezasmějeme. Ona plánovaná trilogie si vypůjčila od Danteho strukturu názvů – ale tam veškerá nápodoba končí. Protože peklo těchto autorů je docela civilní a civilizací poznamenáno.

V Mošově podání je peklo v osudovém konání Sebastianova von Steinberga, bohatého muže, který všechno může. Aby pak nešťastný zpival: Doslova a do písmene / do kamene vryju / co jsem proved zatraceně / proč já ještě žiju / Triumfuju mezi slepci / blázen jednooký! / Jako voda mezi prsty / odtekly mi roky. Příběh muzikálu je totiž jednoduchý, dalo by se říci, klasicky osudový: Dvě sestry, tanečnice, se musí od sebe oddělit. Lena vyhrála konkurz, stane se slavnou tanečnicí, vstupuje do V.I.P. společnosti, má milence, bohatého Sebastianova. Ta druhá, Lucie, se stává děvčetem ulice a techno party. Lena je příčinou, že se manželka Sebastianova zastřelí, aby pak Lena rychle nastoupila na její místo a bude milována a hýčkána bohatým Sebastianem. Lucie žije na ulici a ulicí, hladová a nenaplněná, i když si asi stále říká, jaká je fajn ta její svoboda.

Sebastian dá udělat sochu své bohyně Leny, sochaři Davidovi. Ten se do své sochy – i do jejího ztělesnění zamílil. A žárlivý Sebastian ho dá zabít. Ovšem nešikovný vrah zabije omylem Lenu. Sebastian chce sochaře Davida potrestat více než smrtí. Chce, aby trpěl. Jeho láska k Leně byla a je přece zdrojem i jeho trápení. A zde je klíčový postoj autora k Peklu. Sebastian Davidovi vytvoří klec, ve které žije v nereálném světě se sochou, kterou miluje (podobností s Pygmalionem není náhodné), a navíc do klece „nauzeně“ onu Lenčinu sestru Lucii, která se v jistých okamžicích mění před nešťastným sochařem ze sochy v reálnou bytost. Toto „nežítí“ v nereálném světě, tato duševní muka jsou mnohem horší, jako fyzické trápení, fyzická bolest. Ovšem Sebastian vlastně netuší, že to pokračující duševní mučení sice sleduje požívačně se sklenkou vína v ruce, ovšem i on prožívá neméně stejné peklo, stejná muka, kterých je sám strůjcem. Když je socha Davidem rozbita, když se rozuzlí, kdo je kdo a není to věru optimistické rozuzlení, ozve se Sebastian: Říká se, že peklo nás čeká po smrti. Ale to je nesmysl. Peklo je to, co žijeme.

Celý život na jezdících schodech... pod nohama s vámi utíká čas a cestou proti vám projíždějí své životy různí lidé a vy hrajete hru s hrstkou těch, které vůbec potkáte – tuhle ne, tuhle ne, ještě je čas, ještě potkáte nějakou lepší, ale čas pod nohama běží, už vidíte konec, výběr se ztenčuje, a pak skoro na konci cesty potkáte dokonalou ženu...a pak... pak přijde peklo.

V úvodu zde byla zmínka o jisté návaznosti muzikálu Peklo na Bastarda. Nejde však jenom o návaznost. Jde o kvalitní krok. Od povětve sepsaného libreta s mnoha verši, které si zasluhují pozornost (Do dlaně vyrytá / roklina života / a pod ní ukrytá / jeskyně slibů!) po hudební zpracování, ve kterém se snoubí všechna kvalitní Mertova melodičnost s techno hudbou (nebo co to je – těm rytmům nerozumím) a v krásných dramatických kontrastech z muzikálu vystupují mnohaletě zručně zkušenosť autorské dvojice (například duet Lucie a Leny: Utíkám a nevím kam / Musím jít a zůstávám. Nebo Davidovo vyznání soše nebo Sebastianova sebezničující árie: Od krve zuby / krvavé oči / A svoje ruce / v téhle krvi smočím / Pak ruce sevřu / A všechno v nich / rozdrťím!)

Když už je zde zmínka o písničkách (které jsou vždy v muzikálu důležité) je zde ještě vhodná jedna poznámka: Obyčejně se hodnotí muzikál podle toho, zda jsou písničky v něm obsažené medializovány. Alespoň tři! Alespoň jedna! Šlágr, neboli odhrůvačka, vždy patřily k hudebnímu divadlu. Zpívaly se árie z Figarovy svatby i z Carmen, zpívaly se písně z West Side Story i z Hair. Jenomže z některých, třeba i slavných muzikálů se písničky nezpívají. Treba Schonbergovi Bídníci mají vhodně šlágr (například skoro revoluční písnička kluka Gavrocha nebo malé Cossetty) a stejně to není mediální a medializovaný šlágr. Nebo písně z nádherného Steinova díla Šumař na střeše.

Nebo písně z muzikálu Čarodějky z Eastwicku – nejedna by zasloužila zpolarizovat a nic... jak se říká „ticho po pěšince“. Naproti tomu z dílny pražských muzikálových rychlotvůrců (od Svobody počínaje – o mrtvých jen dobře, po Landu, Davida, atd.) se vždy dočkáme hitů, které znějí v rádiích. Návod je jednoduchý: udeřejte líbivou písničku středního proudu, obsaďte do ní známou pop hvězdu a podstrčte ji do rádia. Potom to už funguje stejně, jako v každé jiné marketingové praxi. Reklama je jako setrvačkové autíčko. Stačí popostrčit, chvíli jede hlučně dopředu, potom tiše zanikne. Ale do doby zániku na sebe a pro tvůrce vydělává.

Proč to Zdenek Merta nedělá stejně? Proč nepostrkává šlágrové autíčko kupředu? Vždyť jeho písničky na to mají, být veřejným šlágrem. Odpověď bude asi složitá. Kdyby Merta tvrdil, že mu na tom nezáleží, že je pro něj na prvním místě výstavní divadelní tvar a šlágry at' jdou k čertu, určitě by lhal. Ale v Mertovi (i v Mošovi) je jistá nobleska, která jim nedovoluje dryáčnické trhové (a tržní) jednání v oblasti pop music. To raději at' si ty písničky tiše sedí v plyši divadelních sedadel, než aby je tvůrce proháněl přes mediální společnost. A myslím, že s tvůrce lze souhlasit. Jejich tvorba je především divadelní, oni píší pro divadlo a bulvár at' jde k čertu.

Divadlo. Ten zázrak odvozen od slova divati se. Konečně se dostáváme k samotné realizaci muzikálu. Že to Moša s režii v tomto oboru umí, to nikoho nepřekvapí. Už mnohokrát dokázal, jak vytvořit imaginaci světla, zvuku a jednání postav. Že je vždy perfektně připraven a souzvučí se scénografem, kostyméry, choreografy, dirigenty, to také není nic nového. A že je soubor MdB nejlépe muzikálově disponovaným ansámblem v republice, to už ví i manažeré divadel v celé Evropě. Co je však překvapující, je novost nápadů, s kterými přichází. Například slovenský režisér Jozef Bednárík – patříci určitě ke špičce v tomto oboru, nikdy neuzklame, jeho režie jsou vždy brilantní, ale má již svůj tak zaběhnutý rukopis, že je sice brilantní, ale nepřekvapí. A Moša překvapuje, a ne jednou. Totéž lze napsat o hudebním zpracování Zdenka Mertu. O jeho výborné průpravě ke klasickému muzikálu jsem nikdy nepochyboval. Rocková muzika je mu také blízká (Bastard), ale to technou, či co to bylo, ono rytmické bušení s nápaditými stále se opakujícími motivy... no, nevím, co na to řeknou odborníci z generace „náctiletých“, ale rytmus to byl jako hrom a příležitost pro taneční kreace také.

Ještě bych se měl konkrétně zmínit o interpretaci. Na prvním místě je dirigent Jiří Petrdlík, jehož interpretace díla byla citová, má smysl pro divadelní prostor a přesné vedení hudebníků i zpěváků. A ti na jevišti? Koho z nich jmenovat a nejménovat všechny? Protože v Mošových režiiích jsou vždy všichni důležití, i to dítě kdesi biomem, co si jakoby lehce a bezstarostně poskakuje. Vše tvoří celek. Ale přece jen. Na premiéře jsem viděl v roli Sebastiana Petra Štěpána. Myslím, že je to – a zasloužile – jeho životní role. Není často vi-

dět v muzikálu tak procítěné činoherní herectví. Stanislav Slovák v roli sochaře Davida nepřekvapil. Postava rozervaného umělce je mu nádherně blízká a hrál ji s chutí a plným nasazením. Kdo mne naopak překvapil, byla Radka Coufalová v roli Leny. Jistě, i v Markétě Lazarové se projevila jako dramatická herečka. V Čarodějkách ukázala svou výbornou pohybovou průpravu. Ale v Pekle to bylo vidět všechno nádherně pohromadě. Temperamentní a nešťastná, hluboce milující i nenávídící. Takto bych mohl pokračovat dál. Vyjmenovat všechny interprety. Byli totiž výborní. Peklo je zdařilý, moudrý muzikál, který zase posunul Hudební scénu Městského divadla v Brně o kus dál. A těším se na pokračování. Na onu trilogii. Nebude to mít dvojice tvůrců M&M jednoduché. Postavili si totiž latku dost vysoko.

Peter Stoličný, *Musical-opereta.cz*, 22. 10. 2008

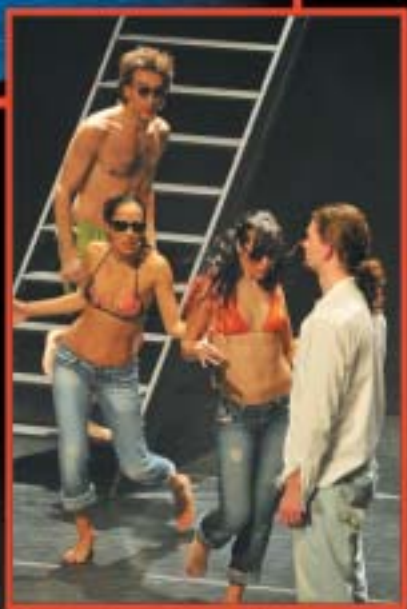
MUZIKÁL S BRNĚNSKÝM PUNCEM VÍDEŇ PADLA

Městské divadlo Brno a zejména jeho ředitel Stanislav Moša uprostřed týdne rozšířili pomyslnou mapu dobytých území. A nebyl to zisk ledajaký. Geograficky blízka, ale pro mnohé tuzemské kumštýře hodně vzdálená a nedosažitelná Vídeň ve středu padla.

Moša ve městě valčíků představil ve své režii dílo slavné britské autorské dvojice Tima Rice a Andrewa Lloyda Webbera Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť. A brněnské barvy v této koprodukcii, která se právě vydala na cestu po Rakousku, Švýcarsku a Německu, nehájí divadelní principál sám. Na jevišti řadí čtyři brněnští herci a tanečníci, „od nás“ je také jedenáctičlenný band Karla Cóna a česká jména prokvétají celým inscenačním týmem. Je spravedlivé připomenout, že Moša už si titul ve stejném klíči ozkoušel před třemi lety při megaturně po pětapadesáti městech v západní Evropě. Je však i důležité nezapomenout, že hříčky nejslavnějších muzikálových autorů světa posléze v české premiéře dovedl do Brna.

Samozřejmě že umění není žádné sportovní klání nebo soutěž. Ale všechna prvenství mají i v divadelním světě punc skutečných vítězství. A pomyslnou výhrou byla i středeční vídeňská premiéra v tamní Stadthalle. A nemám na mysli jenom záslužné šíření dobrého brněnského jména a uměleckého řemesla.

Do června laděný kotel vídeňské městské haly pro neskutečně dva tisíce lidí sice ve středu nebyl zaplněný po sám okraj, i tak ale bouřlivě a vestoje aplaudující dav viděl představení, které se vynořovalo hereckou i pěveckou suverenitou, muzikantskou bravurou, mimořádně nápaditou choreografií a hlavně sevrěnou přehlednou režii. Moša v inscenaci vtipně využil jako hlavní kulisy obrovskou Bibli, z níž jakoby leze vtipný starozákonní příběh a která slouží i jako monstrplátno pro hravé dotáčky i Webberem předepsaný chór dětí. Čtyřicet špuntů režisér posadil navrch po stra-

**THE STARS
OF MUSICAL**

REŽIE A SCÉNÁŘ:
PETR GAZDÍK

CHOREOGRAFIE:
PAVLA MACHÁČKOVÁ,
HANA KRATOCHVILOVÁ

HUDEBNÍ ARANŽMÁ:
IGOR VAVRDA

VOKÁLNÍ ARANŽMÁ:
KAREL ŠKARKA

DIRIGENT
MARTIN PROCHÁZKA

Premiéra
19. listopadu 2008

nách jeviště. Tito malí diváci sledují příběh spolu s publikem. Tvoří vlastně boční mantinely dění na nekonečně dlouhém vídeňském jevišti. V jednoduché výpravě mají všichni dost prostoru předvést, co umějí. A místní hvězdičky Markus Neugebauer a Elisabeth Sikora v hlavních rolích skutečně zazářily.

Tvůrci z Městského divadla s Mošou v čele už pracovali napříč Evropou. Když před osmnácti lety vytáhli poprvé na Německo, asi nikdo netušil, že vlastně zruší evropské hranice mnohem dřív, než to udělala Unie.

Luboš Mareček, MF Dnes, 3. 10. 2008

ÚSPĚCHY NA EVROPSKÉM TURNĚ Počátkem října úspěšně dopadla premiéra muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* ve vídeňské *Stadthalle* pod režijním vedením Stanislava Moši.

Městské divadlo Brno pro své nynější evropské turné připravilo další projekt - slavný světový muzikál *Evita* v realizaci Mošova známého brněnského týmu. Zkoušky na ztvárnění tohoto tanečního muzikálu, zpracovávajícího životní osud významné osobnosti novodobých dějin Evy Perónové, začaly již v září. Naši i zahraniční herci, zpěváci a tanečníci byli vybráni konkursem organizovaným letos v červnu v Mnichově. Moša natolik věří „domácímu“ brněnskému prostředí, že se na inscenaci podílí také brněnské technici, také scéna a kostýmy byly zhotoveny v Brně. Premiéra muzikálu se uskutečnila tuto sobotu v německém Městském divadle v Herfordu. Nyní následuje pětiměsíční turné po divadelních domech v Dánsku, Německu, Rakousku a Švýcarsku. Obsahuje téměř osmdesát představení. Taneční muzikál *Evita* autorů Andrew Lloyd Webbera a Tima Rice uvidí také diváci v jihomoravské metropoli.

(the), Haló noviny, 21. 10. 2008

TŘI MUŠKETÝŘI KDYSI, VČERA, DNES

Román Alexandra Dumase *Tři mušketýři* se dočkal četných adaptací divadelních i filmových. Režisérka Hana Burešová našla v této dnes už nepřehlédlné situaci osobitou notu tím, že zvolila nezastřeně osobní přístup ke osvědčené látce. Spolu s dramaturgem Štěpánem Otčenáškem připravili novou dramaturgii, v níž klasický námět propojili se zážitky režiséra z dětství, s dobou krátce po sovětské okupaci roku 1968. Základním inscenačním principem se tak stala konfrontace založená na kontrastech a paralelách.

Děj romantického příběhu ze 17. století je situován do omšelého činžáku s rozlehlým dvorem opatřeným klepadlem na koberce a popelnicemi, s dlouhou pavlačí (výtvarník David Marek), kde se míjejí nájemníci v šedivém civilu i prohánějí mušketýři v pestrých kostýmech (výtvarnice Samiha Maleh), inspirovaných nezapomenutelnými ilustracemi Maurice Loira. Dumasův příběh je sledován s pietní věrností předloze, ovšem zkráceně a zrychleně. Jeho svět je evokován nikoli popi-

sem, ale akcí. Nesou jej v sobě a s sebou jednotlivé postavy v individuálních i hromadných šarvátkách, honičkách, velkolepých pitkách, politických a milostných intrikách. Děni moderní se odehrává v přetřžitých a roztržitých žánrových momentkách, jejichž banalita i pokleslost se nejednou dostává do rozporu s bojovnými národními hesly. Výsledné efekty konfrontace jsou někdy dramatické (když mušketýřský triumf nad kardinálovým úkladem s královniným přívěskem probíhá paralelně s českým hokejovým vítězstvím nad sovětským mužstvem: *Hurá! Vy nám tanky, my vám branky!*), někdy komické (když fiktivní d'Artagnan, horlivě střežící bezpečnost nešťastného milovníka Buckinghamu, nedopatřením probodne močičího „reálného“ opilce), ale vždy významonosné.

Konfrontace probíhá i v pásmu moderním, kde proti utahaným a ustaraným dospělým (včetně už normalizačně uvědomělé domovnice Smetákové s koštětem, z níž vynikající Eva Jelínková učinila špiclovsky bdelou obdobu historických intrikánů) figuruje naivní dětství s jeho věčnou touhou po dobrodružství a romantice. Dívky, hrající si na mušketýry, nemohou ovšem rozvinout paralelní příběh, jejich doménou zůstává empatie a sympatie. Děti jako herci jsou roztomilé, pohybově šikovné, s hlásky neškoleny a ne vždy dosti nosnými. Kontrastní funkci však plní s patřičnou dojemností, jež v dospělých pamětnících vyvolává jistou nostalgii.

Ale vraťme se k Dumasovu příběhu. Tři mušketýři jsou jako obvykle čtyři a ten poslední je po zásluze prvním. Překvapivě mladý Michal Isteník má všechno, co u romantického hrdiny očekáváme – nadšení, vášnivost, odvalu a rozhodnost, při níž od slova k ráně je jen krůček, ale též telecí spášenost a zbrkllost, zdroj bezděčné komiky. Právě naivita je spojnicí mezi historickým a přečteným fiktivním d'Artagnanem a jeho dětskými obdivovatelkami. Začátečník výborně obstojí vedle zkušených borců – vedle vznosného Athose (Igor Ondříček) s posmutněle skeptickým úsměvem ve tváři (který se však při vši rezervovanosti dovede pořádně rozparádít v zajetí vínného sklípku) i vedle ve své ješitnosti poněkud přituplého Porthose (Petr Štěpán), jehož požívačné tělo musí být stále provokováno agilnějšími druhy. Nejméně plasticky vyznává Aramis. Zdeněk Hrbata jej v programu charakterizuje jako „génia proměn a zdání“ a oceňuje jako jednu z nejzdařilejších Dumasových postav. Pro vyjádření její složitosti však mladistvý Jaroslav Matějka nedostal nebo nenašel dosti příležitostí. Mušketýři mají odpovídající doprovod ve svých sluzích (z nichž vyniká zejména d'Artagnanův Planchet, osvědčeným způsobem zahrany Janem Mazákem) a rozšafného představeného v panu de Tréville, jemuž v podání Josefa Juráka nechybí mušketýřské fanfaronství, ani potměšilý humor. Na protivně straně na sebe vedle kardinála Richelieua (Ladislav Kolář) upoutává pozornost Milady Plavky Vitázkové, jež v závěru zapomena na svůj slzyk půvab a chycena do pastí propukne v křečovitě řádění bezmocné zblbslosti.

A ještě jedna, poslední konfrontace. Dramatické dění provází výlučně hudba Beatles. Na jedné straně připomíná beatlemanii šedesátých let, na druhé straně svým optimismem, jímavou sentimentalitou a spontánním temperamentem překvapivě účinně koresponduje s romantickou náladou příběhu, suggestivně frázuje a rytmizuje individuální a kolektivní jevištní dění (na jehož organizaci má zásluhný podíl pohybová spolupráce Josefa Juráska).

Režie a dramaturgie se při hostování v Městském divadle Brno nespokojila s konvenční evokací a ilustrací slavného příběhu, jenž dodnes neztratil svou putavost a zábavnost, ale propůjčila mu emocionální aktuálnost tím, že skrze konfrontaci dvou časových rovin a mentalit výtěžila z romantiky mladistvých snů a tužeb, ze spojení hravosti, radostné vitality a humoru notnou dávku pozitivního idealismu, tak potřebného v našich časech jako protijed přemíry zpřizemňujícího pragmatismu.

Městské divadlo Brno – Alexandre Dumas: Tři mušketýři. Dramatizace Hana Burešová a Štěpán Otčenášek (s použitím překladu Růženy a Jaromíra Pochových). Režie Hana Burešová, dramaturgie Štěpán Otčenášek, scéna David Marek, kostýmy Samiha Maleh, pohybová spolupráce Josef Jurásek, hudba Beatles. Premiéra 13. září 2008.

Zdeněk Hořínek, Divadelní noviny, 15. 10. 2008

BRNĚNŠTÍ MUŠKETÝŘI UCHVÁTILI PUBLIKUM

Letošní pilotní premiérou Městského divadla Brno se stala divadelní dramatizace Dumasových mušketýřů, uvedená v polovině září v režii Hany Burešové. Inscenační tým vedený Burešovou nastudoval v divadle již nejednou úspěšnou inscenaci a i tentokrát tomu není jinak.

Proklamování inscenační koncepce Mušketýřů jako režisérčiny vzpomínky na dětský coby propojení Beatles a Mušketýřů si nejspíš umí představit málokdo. O tom, že někteří herci hrají několik rolí a převlékají se z historických kostýmů do civilních, ani nemluvě. Navíc divácké zkušenosti se „zmodernizovanou“ klasikou (ve skutečnosti svědčí spíše o laciném a zástupném ozvlášťňování či vlastní režijní exhibici) jsou více než bohaté. Produkt Hany Burešové však dokazuje opak - režisérka spolu se svým mužem Štěpánem Otčenáškem (oba spoluautoři dramatizace s použitím překladu J. R. Pochových) přistoupila k románu s naprostou pokorou a držela se i jeho chronologie.

Nápad vsadit Mušketýře (Dumasův román se odehrává v letech 1625–1628) do sedmdesátých let minulého století (zhruba do let 1969–1970) dává inscenaci nový dech i šmrnc. Rámec scény (David Marek) je pohled do dvora pavlačového domu, možná kdesi na pražském Smíchově, kde vyrůstala režisérka, možná na Starém Brně anebo někde úplně jinde, ale to není důležité. Režie využívá „pavlačáku“ beze zbytku - slouží mušketýřům i sedmdesátým létům. Hraje se na dvoře,

ve sklepech, na pavlačích... Každá doba má svůj dobový kostým (Samiha Maleh), mušketýři i „civil“ a obojí se mnohdy velmi vtipně doplňuje. Propojení více než tři století nepopsatelně oživuje atmosféru obou období. Lze říci, že civilové původní klasiku zlidštlují a přibližují k divákovi a v tom je i síla a tah celé inscenace.

Stejně tak zasazení hudby Beatles do poloviny sedmnáctého století (a naopak) byl bezesporu odvážný, ale skvělý počín. Insceň šermují mušketýři a nad nimi na pavlači sedí holka (civil), která je obdivně sleduje, a k tomu hrají a zpívají Beatles. Beatles jako by k mušketýřům patřili! Inscenace nic nekřičí, nic neznásilňuje. Obě doby zde žijí vlastním, období odpovídajícím životem vedle sebe. Beatles jsou strhující, mušketýři okouzující, ale každý po svém. Jen v pár sekvencích se spojují – když mušketýři šermují (pohybová spolupráce Josef Jurásek a Tomáš Sagher) v rytmu Beatles, párkrát dokonce tančí.

Divák se při Mušketýřech opravdu baví, a to samozřejmě i díky bravurním a skutečně propracovaným hereckým výkonům všech představitelů od d'Artagnana či Aramie (Michal Isteník a Jaroslav Matějka, oba nováčci), Porthose (Petr Štěpán), Athose (Igor Ondříček) a mnoha dalších, včetně dětí v čele s Lucíí Brázdovou. Zkrátka Tři mušketýři na Lidické skutečně stojí za zhlédnutí! Jejich tříhodinové brněnské nastudování má co říci školákům, mládeži, rodinám s dětmi i bez stejně jako nejstarší generaci.

Tři mušketýři - Městské divadlo Brno - premiéra 13. září 2008.

Iveta Macková, Kult - říjen 2008

MUŠKETÝŘI A BEATLES NA PAVLAČI

Pokud milujete Tři mušketýře v jejich knižní podobě, nelekejte se. To, o čem bude řeč, stvořila též jejich zarytá milovnice, režisérka Hana Burešová s dramaturgem Štěpánem Otčenáškem - dnes už stálí hosté brněnského Městského divadla.

První pohled na scénu může vydesit: spatříme totiž poměrně realisticky provedený dvůr starého pavlačového domu. Pozornější divák identifikuje nápisy na zdi: „Dubček! Kubišová! Kryl!“ Co ovšem mají šedesátá léta společného s Dumasovým arcidílem, je už vůbec záhadou. Vše se ovšem brzy vyjasní. Pavlačák ožije svým denním životem, řadou drobných mikrosituací, mezi něž se vplétají osudy d'Artagnana, jak si je čte desetiletá dívka a logicky si je tak situuje právě na dvůr, kde tráví s kamarádkami tolik času. A do tohoto plánu patří i ti v titulku zmínění Beatles – postupně vytušíme, že k dalším objektům nadšeného zájmu patří právě liverpoolská čtyřka. Během prvních minut se tak vyjasní osobní klíč, který Burešová zvolila: vyprávět o tom, jak ona sama četla Dumase na pavlači někdy roku 1969 a k tomu poslouchala Beatles. Rámec není nijak ostentativní, ale umožňuje vytvořit režisérce jasný postoj k populárnímu dílu - vyjádřit obdiv i jemnou ironii, s níž se ke knize navracíme (jak by

Pokračování na straně 34

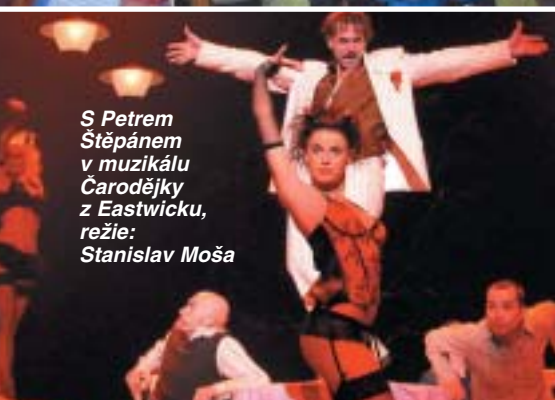
*S Martinem Havelkou
v muzikálu
Čarodějky z Eastwicku,
režie: Stanislav Moša*

*V zasetí pražských
fotoreportérů*

V divadelním dívčím klubu

*S Petrem
Štěpánem
v muzikálu
Čarodějky
z Eastwicku,
režie:
Stanislav Moša*

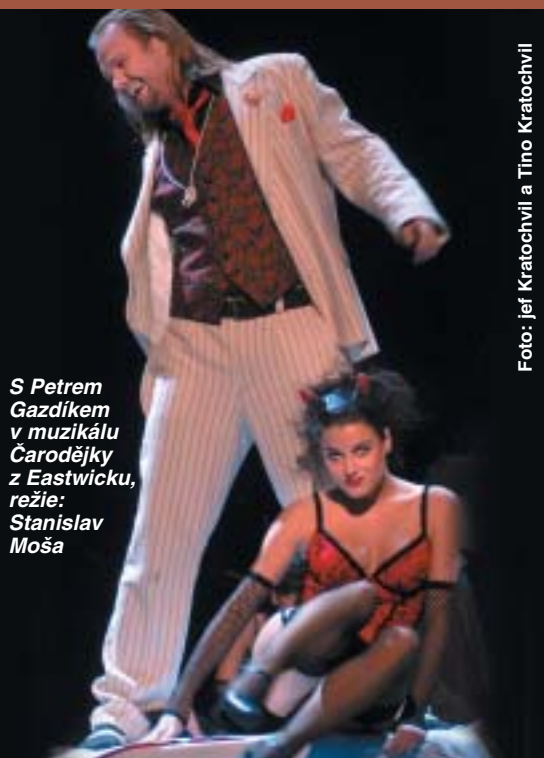

*S Hanou Kratochvílovou
v hudebním dramatu
Červený a černý
režie: Juraj Deák*

SALON MdB VENDULA ŠERÁKOVÁ

*S Petrem
Gazdíkem
v muzikálu
Čarodějky
z Eastwicku,
režie:
Stanislav
Moša*

také jinak mohli naši hrdinové šermovat v rytmu písní Beatles včetně občasného choreografického extempore).

Burešová dokáže osuntělý pavlačák proměnit v jakékoliv potřebné místo a svého se dočkají i milovníci velké podívané: kostýmy jsou jak se patří, se všemi nezbytnými parukami a přičesky, leskem, peřím a pompou. A možná jsou o to krásnější, že kolem nich jsou pořád ty oprýskané zdi.

Krásné ženy, muži muži

Hovořit v tomto případě o hereckých výkonech staví recenzenta před nezdvořilou nutnost zamlčet někoho z téměř padesátihlavého ansámblu – řekněme aspoň, že všechny ženy jsou krásné a muži, včetně padouchů, náležitě mužní. S patosem a přesně zvládnutými vrocími vášněmi dumasovského příběhu pak případně kontrastuje podehrávání v rovině „reálného“ dění na zaplaveném dvorku.

Z kontrastu dvou rovin vytěžila Burešová mnoho okouzlujících situací: tatínek vychází ze sklepa s uhlím, zatímco je v těmže právě zabarikádován Athos, jediným pozadím pro vášnivě vyznáni Buckinghamovo je přes klepadlo pověšený perský koberec, do nějž ještě před chvílí zuřivě mlátil soused.

Nechci však prozrazovat více, nechte se překvapat.

Nakonec je však tak, jak má být, snad i lépe, protože se můžeme zároveň pousmát (vskutku zábavná jsou spojení mezi hudbou Beatles a jednotlivými románovými situacemi) a zase jednou se zasnit v příběhu o skutečném hrdinství. Burešové a Otčenáškoví Tři mušketýři jsou více než jen dramaturgická sázka na jistotu knižního hitu – tomu se dokonce urputně brání (Burešová například zvolila starší překlad, takže pánové se titulují Athe! Porte! Aramide!).

Máme tu před sebou moderní, inteligentní a zároveň zábavné divadlo, což je kombinace, jaké se nám v poslední době nedostává moc často.

David Drozd, Lidové noviny, 3. 10. 2008

BUREŠOVÉ MUŠKETÝRŮM SVĚDČÍ SMÍCHOVSKÁ PAVLAČ I BEATLES

D'Artagnan, Porthos, Aramis, Athos. Kdo by neznal slavné hrdiny z Dumasových Tří mušketýrů. Nejnovější dramatičtější tohoto historického dobrodružného románu připravila pro Městské divadlo Brno jako první premiéru sezony režisérka Hana Burešová.

Některé diváky, kteří si přijdou do hlediště vychutnat romantický příběh o cti, věrnosti a lásce, však může čekat šok hned na začátku.

Na scéně se namísto vznešených kulís francouzského královského dvora vyjmají oprýskané zdi smíchovského pavlačáku z konce šedesátých let i s jeho svéráznými obyvateli.

Dole pobíhají děti a občas si spolu hrají právě na postavy z románu. Mezi nimi je i malá holčička - režisérčina vzpomínka na vlastní dětství. To ona si své oblíbené hrdiny přivádí až domů a svou optikou nám děj vlastně zprostředkovává.

Velmi brzy se ale ukáže, že mušketýrské kvarteto v dobových kostýmech může s civilně oblečenými lidmi z pražské periferie bez problémů fungovat. Scény nahoře na pavlači plynulost příběhu nijak nenarušují, naopak nápaditě vyplňují čas při přestavbách scény.

Gaskoňského šlechtice d'Artagnana (výtečný Michal Istenik) tak třeba při zběsilé honičce nepřítelů zdržuje pán v pyžamu, který si jde v noci ulevit na společný záchod, z Porthose zase v jeden moment nemůže spustit oči babička, která zrovna přichází na návštěvu k vnučatům.

A k tomu znějí všem svízně do kroku nesmrtelné šlágry Beatles, hudební ikony šedesátých let. Help, I need somebody...

Milovníci klasického románu ale rozhodně zkrátka neprijdou. Dočkají se napínavě podívané, ve které družina okolo kardinála Richelieua sprádá intriky s pomocí mstivé Mylady de Winter a marně se snaží vyzrát na čtveřici udatných mušketýrů.

Nechybí ani romantická milostná vyznání nebo strhující šermířské souboje (od herců výborně zvládnuté).

Hlavní devízou Burešové inscenace však zůstává lehkost a hravost, se kterou věrně převedla na jeviště historický román v celém svém rozsahu. S bravurou navíc propojila i dva na první pohled tak odlišné světy: období sedmáctého století a nedávné současnosti.

Mušketýři v Městském divadle tak mnohým připomenou nejen nostalgii po době kolem roku 1969, kdy se slavně vítězilo v hokeji nad Sověty a stálo ve frontách na mandarinky. Oživí i zašlé románové časy, kdy slovo muže bylo víc než zákon a za věrnost a čest se nemuselo stydět. To první se už nikdy nevrátí, to druhé snad ještě nevymře.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 13. 10. 2008

SKÁLOVA MAM'ZELLE NITOUCHE KONEČNĚ „ŠTIPE DO STEHNA“

Na straně 145 objemné programové brožury k nové inscenaci Hervého operety Mam'zelle Nitouche (libreto Henri Meilhac a Albert Millaud) v Městském divadle Brno, k jejíž premiéře došlo 7. června na Hudební scéně, připomíná Ondřej Šrámek, dvorní dramaturg režiséra Gustava Skály, moment z Feydeauovy ražky Brouk v hlavě, kdy má Yveta Camilla štípnout do stehna. Kdyby šla rukou výš, už by to podle něj bylo „o něčem jiném“.

Tento fakt platí i pro „Nitušku“ stejně jako pro nepřehledné množství spřízněných francouzských operet i konverzaček, které jsou ve své prapodstatě sice lechtivé, ale stále si uchovávají typicky francouzský šarm a noblesu, přičemž lascivnost je tu snad jen jenně naznačena, resp. divák si ji dovodí až ve své fantazii.

Zmíněná programová brožura cituje mé odsudky předcházejících tří brněnských inscenací Mam'zelle Nitouche (pochvalnou recenzi na Skálovu pardubickou „Nitušku“ pohostinsky uvedenu v Mahenově divadle však nepřipomíná ani

slůvkem). I s odstupem času za svými řádky stojím. Zejména obě strhané inscenace zpěvoherního souboru Státního, resp. Národního divadla v Brně, tedy pojetí Milana Pokorného a pozdější Martina Otavy, zaváněly snad až vulgárností. Připočteme-li k tomu všechna interpretační manka, pak měla „Nituška“ ve zmíněných nastudováváních doslova „ustláno na trní“.

Že Gustav Skála „umí udělat operetu“, o tom výmluvně přesvědčil před dvěma roky právě v MdB velověším pojetím Offenbachova Orfea v podsvětí. Za největší klad jeho nové inscenace Mam'zelle Nitouche, pod níž je podepsán jako režisér, autor inscenační úpravy i jako choreograf, považují to, že se „sahalo jen na to stehýnko“, že si tudíž operetka zachovala svůj šmrnc, šarm i francouzsky fajnovou koketerii.

Zhruba tříhodinové představení krátké není, ale zdalouhavě nepůsobí. Už samotný tento fakt napovídá, že o nápady není nouze, že je na co koukat. Scéna Evy Brodské rozhodně není chudičká, tváří se však odlehčeně a provzdušněně jako ostatně celá partitura. A když se ve finále oba snoubenci objevili ve svestbně opentleném osobním autě, zareagovalo hlediště hlasitým pochvalným údivem. Takže celkově tak trochu posun do padesátých let minulého století, s nímž souvisí i reminiscence na slavné francouzské četnické filmy, resp. náhrada vojska policajstvem. A nešetřilo se ani na kostýmech: Roman Šolc se v řadě z nich doslova vyřádil.

Ani uši netrpí, naopak! Premiérová Radka Coufalová (alternuje Johana Gazdíková) byla po všech stránkách Denisou de Flavigny k zulibání, v Célestinovi alias Floridorovi se očividně vyžíval Igor Ondříček (alt. Milan Němec), o krok – možná i dva – za nimi jako Fernand de Champlatreux zůstal nepřilíh výrazný Jiří Mach (alt. Aleš Slanina nebo Jiří Zmidloch). Dirigent Jiří Petrdlík (alt. Dan Kalousek) volí případná tempa, se sólisty si rozumí.

Je líbo zahnat chmury? Nová brněnská „Nituška“ to dokáže. A u koho se to snad nepodaří, ten by se měl nad svým škarohlídstvím zamyslet...

Vladimír Čech, Kam - příloha č. 10, 2008

BRNĚNŠTÍ HERCI NADCHLI ZNOJEMSKÉ PUBLIKUM

Netradičně muzikálovými áriemi byla v pátek zahájena znojemská divadelní sezona. Mimořádně úspěšné Muzikály z Broadwaye, představení na domovské scéně neustále vyprodané, přivezli do Znojma herci Městského divadla Brno. Splnilo se tak přání jedné z hlavních protagonistek, herečky Johany Gazdíkové, zahrát si ve zdejšímu divadle. Sólisty Stano Slovák, Dušana Vítázka či vzpomínanou Gazdíkovou a další odměňovalo publikum uznalým potleskem po každé árii. Za doprovodu svižně hrajícího živého orchestru zazpívali ukázky ze slavného Cabaretu, My Fair Lady, West Side Story, Les Misérables a dalších světových muzikálů.

„Vybrat a nazkoušet čísla z celosvětově populárních muzikálů by jistě zvládl kdekdo z branže. Ale

jen málokdo by je dokázal tak kvalitně interpretovat a tak přirozeně je spojit do jednoho autentického a funkčního tvaru,“ napsal po premiéře v roce 2002 recenzent Roman Burián. I po šesti letech jeho slova platí bezezbytku. Znojemské publikum vidělo skvěle připravenou temperamentní show, doplněnou filmovými dotáčkami, do kterých vstupoval živý obraz těch, kteří zrovna zpívali. Přes poměrně vysoké vstupné bylo znojemské divadlo téměř zaplněno. Odměnou za vynaložené peníze získali diváci nezapomenutelný večer plný hudby, tance, obrovské energie, živočišnosti a profesionality.

„Bylo to úžasné představení. Tak obrovský potlesk vestoje jsem už dlouho na divadle nezažil,“ s uspokojením konstatoval Oto Mašek, ředitel znojemské Besedy.

Luba Peterková, Znojemsko, 7. 10. 2008

MUZIKÁL PEKLO ZAHAJUJE HUDEBNÍ TRILOGII

Název sedmého společného autorského kusu této dvojice může asociovat slavnou Božskou komedii. Moša však přímou inspiraci renesančním dílem popírá: „Máme originální story ze současnosti. Ve scénáři se objeví dva úryvky z Ovidiových Proměn,“ říká.

Se Zdenkem Mertou jste napsali už pět muzikálů a dokonce jednu operu. O co půjde tentokrát?

O příběh postavený na kontrastech. Na jevišti se objeví až osmdesát lidí včetně dětského sboru. Je to příběh podivného pětiúhelníku, z něhož se odštěpují smrti jednotlivé postavy až do výsledné dvojice. Víc prozradit nechci. Příběh má téměř detektivní zápletku.

Název Peklo budí otázku, kolik kouzel, dčblů, nadpřirozených postav váš nový muzikál vyplaví?

Zklamu vás. Nadpřirozené bytosti jsme vynechali. Na jevišti nebudou žádná kouzla. Vycházíme z přesvědčení, že peklo můžeme potkat už na zemi. Člověk člověku je na tomto světě často větší zrůdou než naše nejsmělejší představy posmrtných muk.

Život a lidské vztahy jako pozemské peklo – podobné úvahy znějí jako z francouzského spisovatele Jeana-Paula Sarrtra. Inspirovala vás filozofie existencialismu?

Má to asi blíž k Platonovým idejím. Hrajeme si s realitou a představami o ní. V inscenaci je sedm hlavních figur, ale ty desítky ostatních účinkujících budou často fungovat jako pomyslné lidské stíny. V jeskyni lidských stínů se pak často odehrává něco důležitějšího než v realitě.

Kdy uvedete další části?

Celou trilogii bychom chtěli uvést v rozmezí pěti let. Ale nebudeme pokračovat v původním příběhu, spíš půjde o vnitřní souvislosti jednotlivých dílů.

Luboš Mareček, MF Dnes, 18. 10. 2008

William Shakespeare VEČER TŘÍKRÁLOVÝ aneb COKOLI CHCETE

Jedna z nejlepších a nejoblíbenějších komedií z tvorby velkého alžbětince svým názvem v angličtině *Twelfth Night* (Dvanáctá noc) odkazuje k dvanácté noci po narození Páně, která byla druhdy zasvěcena karnevalovému bendění a bláznění, spjatému s výsadou postavit vše na hlavu. Pro svátek dvanácté noci byly příznačné veselé pijatyky, mumraje a maškarády všeho druhu, smazávající rozdíl mezi pohlavím a stavem.

PŘIPRAVUJEME

Je to jediná Shakespearova hra, která má podvojný název. Má také něco jako podvojného ducha: bláznivé veselí se v ní mísí s melancholickým smutkem, obrazně naznačujícím, že čas radovánek má namále. Shakespeare tu důmyslně kombinuje různorodé tóny romantické komedie a frašky. Na samém začátku se dívka jménem Viola převleče za chlapce. Bláznivý nápad. Ale převlek vždy slouží jako maska a často taková, díky ní lze říkat pravdu. Viola v přestrojení nastoupí do služby u vévody Orsina a tam zjistí, že také on nosí jakousi masku, ani ne snad proto, aby klamal druhé, jako sebe. Zdá se, že Orsino je zblázněný do urozené Olivie. Ale po pravdě řečeno, spíše než Olivii bláznivě miluje zamilovanost samu. Olivie si také narcistně pěstuje své emoce: kochá se v žalu pro zemřelého bratra a ve svém bláznovství

se odřiká světa obecně a mužů zvlášť. Ovšem jako u většiny podobných sebetrapičů její uměle pěstované odřikání bere rychle za své, a zblázní se do vévodova posla Cesaria. Aby vše bylo ještě bláznivější, zamiluje se Viola do svého pána. Nedosti na tom. Ten Cesario, kterého miluje Olivie, není ten, nýbrž ta, totiž Viola převlečená za Cesaria. Ale ani to Shakespeareovi nestačí, neboť je tu třetí háček: Viola má bratra Sebastiana. Jsou to dvojčata k nerozeznání, každý si je pořád plete, a Olivie především... No, k zbláznění. *Večer tříkrálový* je nepochybně jednou z nejkrásnějších Shakespeareových komedií lásky, kterým se často říká komedie sváteční či karnevalová.

«Vysokou» komiku romantického pásma doplňuje komika nižšího řádu, která je doménou rytíře Tobiáše, bláznivého ochmelky a osnovače protřelých bláznivín, a jeho nohsleda, nádherně infantilního rytíře André Chabrise. Spolu s Fabianem, který nezkaží žádnou zábavu, se stávají aktéry intriky proti Oliviiinu správci, samolibému Malvoliovi. Ovšem ústřední strůjkyňin nápadu, jak ze sucharsky protivného Malvolia udělat blázna, je komorná Marie, která je jinak blázen do pana Tobiáše. Stačí, aby správci podvrhla jeden hloupý dopis, a Malvolio naletí. Téma, které pokud jde o komedie, leželo Shakespeareovi obzvlášť na srdci: jak snadno člověk podlehne omylu, a to proto, že se nejvíce mylí sám v sobě. Zmagořený Malvolio dá průchod skrytým ambicím a sexuálními snům a žádostem, které chová k Olivii a v souvislosti s ní. A je prohlášen, jak jinak, za blázna. Zkrátka ve *Večeru tříkrálovém* blázní skorem všichni, třebaže každý jiným způsobem. Sluší se, aby v komedii, v níž vystupuje tolik bláznů,

byl alespoň jeden profesionál, který má bláznovství v popisu práce. Je jím šašek Feste, dvorní blázen hraběnky Olivie, který je srdcem *Večera tříkrálového*. Blázen je tu prostě od toho, aby ostatní z bláznovství usvědčoval. A tak *Večer tříkrálový* (mimo jiné) názorně předvádí moudrý axiom Erasma Rotterdamského, že všichni lidé jsou blázni, jenomže někteří o tom nevědí...

Inscenaci komedie v novém překladu **Jiřího Joska** připravili **Roman Polák** (režie), **Pavel Borák** (scéna), **Karola Cermak-Šimáková** (kostýmy), **David Rotter** (hudba) a **Ivana Dukáč** (choreografie). V hlavních rolích vystoupí **Petr Gazdík** (Orsino), **Pavla Vitázková** (Olivie), **Hana Holišová** nebo **Hana Kovářiková** (Viola a Sebastian), **Martin Havelka** (Pan Tobiáš), **Jan Mazák** (Pan André), **Irena Konvalinová** (Marie), **Viktor Skála** (Malvolio), **Zdeněk Junák** (Fabian), **Jaroslav Matějka** (Antonio) a **Erik Pardus** (šašek Feste).

Premiéry: 13. a 31. prosince 2008 na Činoherní scéně MdB.